

PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

* 29 Ekim 1978

Türkiye'de

Cumhuriyet'in ilanının
55. Yıldönümüdür

* 7 Kasım 1978 ise

1917 Büyük Ekim

Devriminin 61.
Yıldönümüdür

* Türkiye Halkı 55

Yıldır Faşist zulüm
ve Terör altında
eziliyor...

Çeşitli milliyetlerden Türkiye Halkının

KURTULUŞ YOLUNU

29 EKİMLER DEĞİL, BÜYÜK

EKİM DEVRİMİ

AYDINLATIYOR!...

TÜRKİYE HALKI GERÇEK BAYRAMINI DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNİ ZAFERE ULAŞTIRARAK KUTLAYACAKTIR!..

CUMHURİYET'İN 55. YILI KÖYLÜLERİMİZ İÇİN SAHTE "REFORM" VAADLERİYLE ALDATILMAK AĞA ZULMÜ VE JANDARMA DİPÇİĞİ ALTINDA İNLETİLMEK DEMEKTİR!...

İşgalci emperyalist devletlere karşı, işgalin kaldırılması doğrultusunda gelişen Kemalist Devrimin daha sonraki gelişimi; işçilere, köylülere ve muhtemel bir toprak devrimi imkanına karşı olmuştur.

Kemalistler, tüm halkımıza karşı olduğu gibi köylülere karşı da yoğun baskılara girişmişlerdir, özellikle köylülerin toprak ve özgürlük mücadelesini boğmak için daha da özel bir gayret sarfetmişlerdir. Başından beri köylüler üzerinde ağa zulmünü ve jandarma dipçliğini eksik etmemişlerdir. Bunun yanında her türlü yalan, demagoji ve sahtekarlığa başvurmaktan da geri kalmamışlardır.

M. Kemal'in söylediği ve bütün hakim sınıf uşaklarının Cumhuriyet tarihi boyunca durmadan tekrarladıkları "köylü milletin efendisidir" gibi sözlerin altında yatan şeytanca planları köylülerimiz ve tüm halkımız çok iyi bilmektedir.

Sözde köylülerin menfaatlarını savunur görünen, "köylü efendimizdir, topraksız köylü kalmayacaktır" diyen aynı M. Kemal 1923'te ise şunları söylüyordu:

"Bizde büyük araziye kaç kişi maliktir? Bu arazinin miktarı nedir? Tetkik edilirse görülür ki, memleketimizin genişliğine nazaran hiç kimse büyük araziye malik değildir. Binaenaleyh bu arazi sahipleri de himaye edilecek insanlardır." (i)

Oysa bu sözleri söyleyen M. Kemal'in bizzat kendisi bildiği gibi öldüğü zaman 154 bin dönümden fazla araziye devlete bağışlamıştı. (2) Daha sonra sözde bir toprak reformunu savunur görünen İ. İnönü ise M. Kemal'in bu görüşlerine katıldığını şöyle belirtiyordu:

"Görüşlerinde (M. Kemal'in —not PARTİZAN'ın) meçhul bir yer yok. Cumhuriyet Halk Partisinin prensipleri Atatürk'ün düşüncesini gösteriyor." (3)

55 yıllık Cumhuriyet tarihi boyunca sık sık sözü edilen, ancak sadece iki defa meclislere getirilen "toprak reformu" planlarına ve hakim sınıf uşaklarının söylediklerine bakarsak bu gerçeği daha iyi görürüz.

Sahte toprak reformu planları 1936 yılında başlayan tartışmalardan sonra ilk defa 1945'te meclise getirildi. "Çiftçiye Toprak Dağıtılması ve Çiftçi Ocaklarının Kurulması Hakkındaki Kanun" adı altında, zamanın Almancı faşist Saraçoğlu hükümeti tarafından hazırlanan tasarının mecliste görüşülmesi ilginç konuşma ve tartışmalara sahne oldu.

Bugünkü MHP'li faşist Gün Sazak'ın bası

bası zamanın Eskişehir milletvekili Emin Sazak (aynı zamanda toprak ağası) köylülerini "aciz, miskin ve beceriksiz" insanlar olarak adlandırıyordu. Aydın milletvekili toprak ağası Adnan Menderes ise kanunu "faşistlikle suçluyor" ve bunlar nasyonal-sosyalist rejimin iskan toprak kanunu olan ERH-HOF Kanunundan hemen aynen iktibas olunmuş düşünce ve hükümlerdir" diyordu. Böylece CHP'nin toprak reformu

anlayışını kendi ağzıyla ortaya koyuyordu.

Buna benzer daha yüzlerce konuşma ve ilginç olaydan sonra kanun 345 oyla kabul edildi. Kanuna redoyu veren 104 üye arasında Kazım Karabekir, S. Hayri Ürgüplü, Recep Peker, Refik Koraltan vb.leri de bulunuyordu.

Kanunun kabul edilmesinden bir hafta sonra aralarında Menderes ve E. Sazak'ın da bulunduğu 7 kişilik büyük toprak sahipleri grubu, zamanın başbakanı Saraçoğlu'nu ziyaret ettiğinde, Saraçoğlu: "...hepsini yarı ayrı dinledikten sonra kendilerine sordum: Görüyorsunuz ki, hepiniz ayrı ayrı şeyler istiyorsunuz. Bunların hepsine peki demiş olsam, orta yerde Toprak Kanunu kalır mı dedim. Kalmaz dediler. Madem ki Toprak Kanunu kalmaz, o halde bu bahsi burada bırakalım." diyordu ve meşhur "Toprak Reformu"(!) kanunu üzerindeki tartışma ve olaylar da böylece sona eriyordu.

Almancı faşist Saraçoğlu'nun bu sözleri aslında 'Toprak Reformu Kanununun' rafa kaldırılmasından başka birşeyin ifadesi değildi! Buna benzer sahte bir toprak reformu planı da, 12 Mart faşizmi döneminde Erim hükümeti tarafından hazırlandı. Bu kanunun "ön-tedbirleri"ni görüşme komisyonunun 27 üyesinden 7'si büyük toprak ağası, komisyon başkanı ise AP milletvekili büyük toprak ağası İ. Hakkı Teki-

nel'di. 1945'te-ki reform planlarına katılan Cavit Oral 1971'de yine toprak reformu komisyonunda yer alıyor ve şöyle diyordu: "...senelerden beri bir toprak reformu demagojisi içinde...yaşıyoruz.. Dağdaki çoban bile toprak sahibi olma hevesine düşüyor."

Ziraat Odaları Genel Sekreteri AP milletvekili Zeki Yüceltürk: "Evvelce iktisadi varlıkları noksan iken, mütevekkil, dini inançlarına göre kadere rıza gösteren insanlar, biraz daha mücadeleci hale-" geldiğini belirtiyordu. Feyzioğlu; bağ, bahçe ve meyveliklerin reform dışında kalmasını istiyordu.

CHP İstanbul milletvekili Hüseyin Dolun da köylülerin toprak mücadelesi karşısındaki korkusunu şöyle dile getiriyordu: "...bir şairimizin güzel bir sözü vardır, 'aç midelerden nur topu gibi ihtilaller doğar'."!

özellikle halkımız üzerinde uygulanan 12 Mart koyu faşizmini gizlemek, halk kitlelerini oyalamak amacıyla üzerinde yoğun

B. Ecevit de eskiden sık sık "toprak işleyenindir" sözünü söylemekten pek hoşlanırdı. Ama bütün diğer sahte sözleri gibi bu süslü sözünü de çok çabuk unuttu! Tüm bunların sahtekarlık ve demagojiden başka bir şey olmadığı her geçen gün daha da iyi açığa çıkıyor. Aslında CHP'nin sözde bir "toprak reformu"na taraftar görünmesi, onun yeniden hükümet olmak ve halkın Amerikancı kanada karşı gelişen muhalefetini kendi potasına aktarmak amacına yöneliktir. Nitekim

CHP'nin bugünkü uygulamaları bunu açıkça göstermektedir. Sözde savunduğu

"toprak reformu"nu ağzına bile almamakta, köylülerin toprak ve Özgürlük mücadelesini jandarma dipçigi altın-da ezmektedir.

. Yine bugün Türkiye'de hala köylülerin % 30'dan fazlası topraksız, % 53'ü-nün ise toprakları kendilerine yetmemektedir. Buna karşılık toprakların % 31'i nüfusun % 2'sinin elindedir.

Tüm bu gerçekler de göstermektedir ki, 55 yıllık Cumhuriyet dönemi köylülere; sahte toprak reformu vaatleriyle aldatılmaktan, jandarma dipçigi altında inletilmekten, ağalar, tefeciler, vurguncular tarafından insafsızca soyulmaktan başka bir şey getirmemiştir.

Köylülerin de gerçek kurtuluşu ancak işçi sınıfının önderliğinde gerçekleştirilecek olan Demokratik Halk Devrimiyle olacaktır. Demokratik devrim özünde bir köylü toprak devrimidir. Köylülük aynı zamanda bu devrimin temel gücünü oluşturmaktadır. DHD'yle, köylüler üzerindeki feodal sömürü ve zulme son verilecektir. Fedakar ve çilekeş köylüye- mutlaka elde silah halk savaşı yoluyla Demokratik Halk Devrimi'nin zaferi için ayağa kalkacaktır! Nasırlı ellerini balyoz gibi zalimin, sömürücünün başına indirecektir!

yıkılsın
ağalık,
topraklar
köylünün!

DİPNOTLAR:

4) Necdet Tuna—Toprak Reformu Nasıl Engellendi. (1945 - 1971) Cumhuriyet.
5) Saim Kendir'in açıklamaları—30 Ekim 1976/ Vatan.) *

İ) İsmail Cem—Türkiye'de Geri Kalmışlığın Tarihi. S.f. 290.
2) Bkz, Age. Sf: 291-295.
3) Age. Sf: 290.

AYLIK DERGİ

* Sahibi: İsmet Tosun * Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: İrfan Aşık
* Yönetim Yeri: Gençtürk Cad. Cengiz Han, No: 11/10 Laleli/ İstanbul
* Yazışma Adresi: P.K. 648, Aksaray/ İstanbul * Baskı: Osmanlı Matbaası
* Abone Şartları: Yıllık: 120, Altı Aylık 60TL (Yurt dışı: iki katı)
* İlan Şartları: Tam Sayfa: 1000 TL. Yarım sayfa 500 TL Çeyrek Sayfa 250 TL

CUMHURİYET'İN 55. YILI İŞÇİ SINIFI İÇİN FAŞİST ZULÜM VE TERÖR ALTINDA EZİLMEK; SÖMÜRÜLMEK VE ALDITILMAK DEMEKTİR!...

Hakim sınıflar, işçi sınıfımızın bağrında taşıdığı büyük devrimci potansiyeli çok iyi bildikleri için, başından beri tüm halkımız üzerinde olduğu gibi işçi sınıfımız üzerinde de yoğun baskı, zulüm ve terör uygulamışlar; bilinçlenmesini ve Örgütlenmesini engellemek için ellerinden gelen her oyunu tezgahlamışlardır.

55 yıllık Cumhuriyet tarihi, emperyalizmin ve onun yerli uşaklarının işçi sınıfımız üzerinde tezgahladıkları sayısız baskı, zulüm, işkence, katliam ve aldatılma Örnekleriyle doludur.

İşçi sınıfımız ilk defa Kurtuluş savaşı içinde kendiliğinden bir sınıf olmaktan çıkarak kendisi için bir sınıf olma doğrultusunda önemli adımlar attı. Şanlı Ekim devriminin bütün dünyayı dalga dalga saran etkileri, ülkemize de ulaştı ve tüm halkımızı olduğu gibi işçi sınıfımızı da derinden etkiledi. 10 Eylül 1920'de M. Suphi Önderliğinde kurulan TKP, hızla örgütlenmeye ve güçlenmeye başladı. Fakat kuruluşundan kısa bir şiiire sonra sınıfsal niteliklerini doğru tesbit edemediği Kemalistler tarafından ağır bir yenilgiye uğratıldı.

Kemalistler işçi sınıfını ve tüm halkımızı Marksist-Leninist bir önderlikten yoksun bırakmak için TKP'ye karşı yoğun bir saldırıya giriştiler ve M. Suphi ile 14 yoldaşını katlettiler.

Kurtuluş Savaşından sonra Kemalist faşist diktatörlük altında geçen uzun yıllar işçi sınıfımız için en karanlık sömürü, zulüm ve baskı yılları oldu. Kemalistler işçi sınıfının

sendika, dernek vb. gibi her türlü örgütlenmesini yasakladılar. İşçileri en zor şartlar altında çalışmak zorunda bıraktılar. İşçi örgütlerini kapattılar. İşçilerin

grevlerini, direnişlerini ve her türlü hak arama mücadelelerini faşist zulüm ve terörle bastırdılar. Emperyalist efendileriyle elele işçileri insafsızca sömürdüler. Yerli işçileri yabancı işçilere; Türk milliyetinden işçileri, Kürt milliyetinden işçilere karşı kışkırttılar.

Savaşın sonraki bir kaç sene içinde İşçi Ücretleri 6-7 misli artarken, yiyecek fiyatları tam 21 misli artıyordu. İşçiler her geçen gün daha da zor yaşam şartları içine gömülüyor, yoksulluk, açlık, sefalet içinde acı çekiyorlardı. İşçiler her türlü sosyal güvenlik şartlarından yoksundular. 1925 yılında Şeyh Said isyanı bahane edilerek 'Takrir-i Sükun' kanununun çıkarılması ve "istiklal Mahkemeleri"nin yeniden kurulmasından sonra, tüm halkımız üzerinde olduğu gibi işçi sınıfımız üzerindeki baskı ve sömürü de alabildiğine yoğunlaştı. İşçiler, köylüler, devrimciler, yurtseverler, demokrat aydınlar sıkı bir takibata uğratıldı. Hatta işçilerin, devrimcilerin, yurtseverlerin tutuklanabilmesi için kravatının rengi bile yeterliydi.

Kemalistlerin emperyalist efendileriyle elele vererek işçi sınıfımıza karşı giriştikleri saldırıların en vahşi örneklerinden biri de Demiryolu işçilerinin 1927 Ağustosunda başlayan Adana-Nusaybin demiryolu grevidir.

Bu demiryolunda çalışan işçilerin durumları gerçekten çok kötüydü. İşçiler keyfi işten çıkarılmalarına son verilmesi, hastalanan işçilerin ücretsiz tedavi edilmesi, tatil günleri için de Ücret ödenmesi vb. gibi isteklerden oluşan 31 maddelik dilekçeyi Fransız şirketine sundular. Fransız şirketi uzun bir süre işçilerin isteklerine cevap vermedi ve 1,5 ay sonra dilekçenin reddedildiğini bildirdi. Bunun üzerine demir-

yolu yapımında çalışan 850 işçi greve gitti ve grev 20 gün sürdü. İşçiler trenlerin işlemesine engel oldular, Fransız şirketinin grev kırıcılara yardım için gönderdiği trenin yolunu, kadınları ve çocuklarıyla birlikte raylar üzerine yatarak kapadılar. Kemalist hükümet grev üzerine askeri birlikler surek aralarında kadınlar ve çocukların bulunduğu silahsız işçilere ateş açtırdı. Demiryolu işçi kanlarıyla kızıla boyandı. 22 işçi önderi tutuklandı. Grev Fransız şirketi tarafından kırıldı ve Kemalistler onlara ellerinden gelen her yardımı yaptılar.

Bu, Kemalistlerin emperyalist efendileriyle işçi sınıfına karşı giriştikleri saldırıların sadece bir örneğidir.

Buna benzer bir örnek de 1926 yılındaki Seyrüsefayin Şirketinde çalışan işçilerin grevine karşı uygulandı.

Ama Kemalistler işçi sınıfına karşı giriştikleri bu azgınca baskı, sömürü ve zulme rağmen, yine de her fırsatta kendilerini "işçi dostu"(!) ilan etmekten geri durmadılar. Her fırsattan yararlanarak patronlarla işçileri uzlaştırmaya, barıştırmaya çalıştılar. İşçileri destekler pozlara büründüler. Sahte işçi birlikleri, sendikalar kurarak işçilerin mücadelesini, grevleri, direnişleri kırmaya çalıştılar Hatta işi sahte sosyalist partiler, komünist partiler kurdukmaya kadar bile vardırıdılar!

İşçi sınıfı üzerindeki baskı ve oyunlar Kemalist faşist diktatörlük döneminden sonraki uzun yıllar boyunca d aynı şekilde devam etti.

İ. İnönü, A. Menderes, Demireller vb.nin zamanında da, bir yandan işçi sınıfı üzerinde en koyu baskı, sömürü v zulüm devam ettirilirken; diğer yandan da her türlü sahte! Karlık, yalan ve demagojiye başvurulmaktan geri kalınmadı

Bugün de hakim sınıflar, faşist ve sosyal-faşist sendika ağaları vasıtasıyla işçi sınıfımızı etkileri altına almaya, böylece bilinçlenmesini ve Örgütlenmesini engellemeye çalışmaktadırlar.

Muhalefetteyken sözde işçi haklarının savunucusu geçinen, lokavta karşı çıkar görünen, işçi

ücretleri dondurulamaz diyen CHP de, bugün sanki bütün bu sözleri kendi] söylememiş gibi, işçi grevlerini yasaklamakta, işçi ücretlerini dondurmakta, san sendika ağalarıyla birlikte "toplumsal anlaşma" safsatalarını piyasaya sürmektedir.

Ama hakim sınıfların ve uşaklarının tüm çabalarına, tüm baskı, sömürü ve zulümlerine, tüm yalan, sahtekarlık ve oyunlarına rağmen işçi sınıfımızın mücadelesi hiçbir zaman durmamıştır. İşçi sınıfı en zor şartlar altında mücadelesini sürdürmüştür. 15-16 Haziran gibi şanlı mücadele destanları yaratarak hakim sınıfların yüreğine korkular salmıştır.

Tüm bu gerçekler de göstermektedir ki, Cumhuriyet'in 55. yılı, bırakalım işçi sınıfını kurtarmayı, işçi sınıfına ve tüm halkımıza baskı, sömürü, zulüm, katliam ve aldatmadan başka bir şey getirmemiştir.

Bugün hala ülkemiz yarı-sömürge, yarı-feodal bir sosyo ekonomik yapıya sahiptir. Ülkemizin içinde bulunduğu devrim aşaması ise, Demokratik Halk Devrimi aşamasıdır. Bu devrime önderlik ederek yarı-sömürge, yarı-feodal yapıyı tasfiye etmek ülkemizi bağımsız ve demokratik bir ülke haline getirmek, işçi sınıfının görevidir. "İşçi sınıfı demokratik Halk Devriminin öncü ve itici gücüdür. İşçi sınıfı devrimdeki önderliğini Marksist-Leninist partisi vasıtasıyla tüm halkı örgütler ve devrimin subjektif şartlarını hazırlar. Demokratik Halk Devrimiyle sosyalizmin önkoşullarını yaratır, arkasından durmaksızın, Leninist "kesintisiz ve aşamalı devrim teorisi"ne uygun olarak sosyalist devrimi gerçekleştirir ve sınıfsız toplum aşamasına ulaşmak için mücadelesini bütün gücüyle sürdürür.

İşçi sınıfı her türlü baskı, sömürü ve zulümden ancak bu yolu izleyerek nihai olarak kurtulabilir.

İşçi sınıfımız er geç tüm bu gerçekleri kavrayacak ve Marksist-Leninist partisi önderliğinde önüne dikilen tüm engelleri yarakarak zafere ulaşacaktır.

Hakim sınıflar
cumhuriyetin 55 yılı
boyunca gençliği
sömürü ve zulüm
düzeninin uysal bir aleti
haline getirmek için
çalıştılar

PARTİZAN

YİĞİT GENÇLİĞİMİZ EMPERYALİZMİN KOMPRADOR KAPİTALİZMİN, FEODALİZMİN BASKI, SÖMÜRÜ VE ZULÜM ARACI OLMAYACAKTIR!..

Emperyalizmin uşağı hakim sınıflar, yıllardan beri halkımız üzerinde oynadıkları oyunları, halkımızın kopmaz bir parçası olan yiğit gençliğimiz üzerinde de oynamak istediler. Gençliği kendi baskı, sömürü ve zulümlerinin uysal bir aleti haline sokmak, gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist devrimci mücadelesini bastırmak ve boğmak, 55 yıl boyunca gelip geçen bütün hükümetlerin üzerinde özellikle durdukları bir konu olmuştur.

Onlar bir yandan gençliği faşist ideolojinin, demogoji, yalan ve sahtekarlıklarının kurbanı yapmaya çalışırken; diğer yandan tüm halkımız üzerinde olduğu gibi, işçi-köylü-Öğrenci gençlik üzerinde de her türlü baskı ve zulme başvurmuşlardır. Toplum içinde önemli bir yer tutan gençlik, büyük bir devrimci potansiyele sahiptir. Gençliğin bünyesinde taşıdığı bu büyük gücün farkında olan hakim sınıflar, gençliği anti-emperyalist, anti-faşist mücadele yolundan saptırarak peşlerinden sürüklemeye büyük çaba göstermişlerdir.

Bizzat M. Kemal'in kendisi "Türk Gençliğine Hitabeler" yayınlayan ve komprador burjuvazi ve toprak ağalarının halk üzerindeki ırkçı-faşist diktatörlüklerinin korunmasını gençliğe emanet ediyordu! Kemalistler gençliği faşist ideolojinin, azgın Türk şovenizminin etkisi altına sokmak için ellerinden gelen her yola başvurmakla kalmamış, bu-

nun yanında gençliğin birliğini parçalamak için durmadan çeşitli milliyetlerden gençleri birbirine karşı kışkırtıp düşman etmeye çalışmışlardır.

Nitekim doğru bir Marksist-Leninist Önderlikten yok-

sun olduğu için, Kemalist ideoloji uzun yıllar boyunca gençlik üzerindeki etkisini muhafaza etmiştir. Hatta daha yakın zamana kadar Marksizm-Leninizmle Kemalizm özdeşleştirilmiş, devrimcilik adına Kemalizm savunuculuğu yapılmıştır.

Hakim sınıflar gençliğimizi işsizliğe, yoksulluğa, topraksızlığa, eğitimsizliğe mahkum etmiş, gençleri baskı, sömürü ve zulme ses etmeyen, kaderine rıza gösteren, uslu, itaatkar, köle ruhlu insanlar olarak yetiştirmeye çalışmışlardır. Emperyalizmin dayanağı olan komprador-feodal kültür ve onun bir parçası olan komprador-feodal eğitim sistemiyle gençliğin beynini yıkamaya, uyuşturmaya, bilincini karartmaya uğraşmışlardır. Bugün çoğu gençler iş bulamamaktadır. İşçi gençlik düşük ücret karşılığı patronlar tarafından insafsızca sömürülmektedir. Çoğu sosyal güvenlik şartlarından yoksundur. Özellikle çıraklar, hiçbir güvenceye sahip olmaksızın, feodal baskı altında ilğine kadar soyulmaktadır. Köylü gençlik üzerindeki feodal baskı ve sömürü en amansız bir

biçimde sürmektedir. Topraksızlık en önemli sorundur. Çoğu köylü gençler topraksızlık nedeniyle şehirlere göç etmek zorunda kalmakta, fakat yine iş bulamamaktadır. "Başlık" parası ve benzeri feodal baskılar, özellikle köylü gençliğin belini bükmektedir.

Gençliğin büyük kesimi hala okuma imkanından dahi yoksundur. Orta ve özellikle de yüksek Öğrenime devam edebilme şansı işçi ve köylü gençlik için yok denecek kadar azdır. Hakim sınıflar "Üniversitelerarası Seçme Sınavı" adı altında en iyi okullarda paralı öğrenim görenler ile türlü imkansızlıklar altında yetişen halk gençliğini aynı sınava tabi tutmaktadır. Bu, "eşit olmayanlar arasındaki eşitlik" in en iyi Örneklerinden biri, ve sonuçları en başından belli olan bir aldatmacadır. Orta ve yüksek öğrenime devam edebilen az sayıdaki yoksul halk çocuklarının zihni de komprador-feodal eğitimle bulandırılmaya çalışılmakta; hakim sınıfların sadık uşakları haline getirilmek için gençlerin kafası faşist yöntemlerle ve üretimden kopuk, gayri bilimsel saf-satlarla doldurulmaktadır. CHP'nin son zamanlarda "KUP", "KİP" türünden, piyasaya sürdüğü "Toplumsal Kalkınmada Gençlik Projesi" de, süslü sözler ardına saklanmış tam bir faşist uygulamadır. Amacı, "sınıflararası barış" ve "anarşiye son" demagogisi ile

gençleri pasifleştirmek; halkın sorunlarından koparmak ve böylece hakim sınıfların hizmetine sokmaktır. Hükümetin' bütün çabasına rağmen bu projeye olan rağbetin düşüklüğü, gençliğimizin geniş kesimlerinin bu demagojinin farkına vardığını göstermektedir.

Saflarındaki Kemalist ideolojinin etkisini kırmaya başlayan gençliğimizin özellikle de öğrenci gençliğin mücadelesi, 1965'lerden sonra hızla yükselmeye başlamış, giderek anti-emperyalist, anti-faşist bir Öz kazanmıştır. Gençlik, Marksizm Leninizmi benimsemeye ve kavramaya başlamıştır. Hakim sınıflar bu mücadeleyi bastırmak için bütün güçleriyle saldırmışlar; gençlik saflarında sayısız şehitler verilmiş ve hala verilmektedir.

Gençlik saflarında etkinliğini hala sürdüren her türden oportünist ve revizyonist görüşler, gençliğimizin anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesinin doğru bir raya oturmasını ve halkımızın Demokratik Halk Devrimine en iyi şekilde hizmet etmesini engellemektedirler. Fakat, işçi-köylü-öğrenci gençlik arasında her türden burjuva düşüncenin etkinliğinin kırılmasını ve gençliğimizin halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesinde en güçlü bir biçimde yer almasını hiç bir kuvvet önleyemeyecektir.

Cumhuriyet tarihi milli zulüm ve baskı tarihidir!

Geçtiğimiz eylül ayı içinde, hakim sınıflar tarafından bilinçli olarak seçilmiş ve Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı sınır bölgelerinde "Kanatlı-78" adı altında bir jandarma "tatbikatı" yapıldı.

Tatbikatta görev alan jandarma ve komando birlikleri Kürt kadın ve erkeklerinin kılığına girerek, ilerde halka karşı nasıl savaşıacaklarının provalarını uyguladılar. Çoluk-çocuk, kadın-erkek Kürt köylülerini toplayıp askeri arabalarla götürerek zorla tatbikatı seyrettirdiler. Arkasından da tatbikatın boy boy resimlerini uşak basında yayınladılar. Ordu ve devlet yetkilileri "tatbikatın başarıları" üzerine çeşitli demeçler verdiler.

Toprak isteyen köylülere ve Kürt halkına gözdağı vermek, onların mücadelesine karşı şimdiden hazırlanmaktan başka bir amacı olmayan bu tatbikata karşı yükselen mücadele sesi üzerine, faşist CHP hükümetinin İçişleri bakanı 12 Mart generallerinden İ. Özyaydınlı şöyle diyordu:

"Bu tatbikat, bugüne kadar ki muharebelerde görüldüğü üzere bölgeye sızmış bulunan yabancı unsurların, yerel giysiler kullanarak gizlenmek isteyebileceklerini belirtmek ve bu unsurların öteki yabancı paraşütçü birlikleriyle işbirliğine engel olmak ve halkımızın can ve mal güvenliğini sağlamak üzere yapacağı hareketi göstermek amacıyla yönelik bir düzenlemedir."

"Sınırlarımızın güvenliğinin sağlanması, ülke ve ulusumuzun olanaklarının incelenmesi amacıyla uygulanan "Kanatlı jandarma-78" tatbikatının yanlış yorumlara yol açması üzüntü ile karşılanmıştır. Yüce ulusu ile el ele ve onunla bütünleşmiş bulunan Türk Silahlı Kuvvetleri'nin bir parçası jandarma birliklerimiz kamu güvenliğini sağlamak, yurttaşlarımızın hak ve hukukunu korumak ve onun güvenlik ve huzuru için çekinmeden gerekirse canını feda etmeye hazır ve her zaman yurttaşlarının emrindedir" 19 Eylül 1978-Milliyet

Özyaydınlı'nın halkın gözünün içine baka baka böyle yalanlarla bu tatbikatın amacını gizlemeye çalışması hiç bir şeyi değiştirmez. Bu tür sözde "sınır" ve "ülke güvenliği" arkasına gizlenilerek yapılan tatbikatlar ne iltik ne de sonucusu olacaktır.

Bu halk düşmanı faşistlere göre ise bunlar tamamen iyi niyetle ve "halk yararına" yapılan şeylerdir! Yine bu tatbikatlarda sürekli olarak Kürt halkının yoğun olarak bulundukları yerlerin seçilmesi; özellikle geçmişte Kürt halkının silaha sarılarak isyan ettiği bölgelerin seçilmesi hep tesadüftür!

Onlar bu sahtekarlıklarla halkımızı aldatacaklarını sanıyorlar!

Faşist Türk Ordusu'na yaptırılan bu "tatbikat"ların amacı ortadadır. Tatbi-

katlarda özellikle bu bölgelerin seçilmesi, son dönemlerde faşist CHP hükümetinin "Köylüye ulaşım projesi"ni yürürlüğe sokması tesadüf değildir. Bütün bunlar faşist Türk hakim sınıflarının Cumhuriyetin kuruluşundan beri uyguladıkları azgın milli zulüm politikalarının devamıdır. Bu tatbikatların niteliğinin, tatbikatlar için seçilen isimlerden bile anlaşılması mümkündür. Türk hakim sınıfları bu tatbikatlara bilinçli olarak geçmişte halka kan ağlatmış azıllı faşist ve gerici halk düşmanlarının isimlerini veriyorlar. "Yavuz"lar, "Alpdoğan-73"ler hep bu anlayışın birer sonucudur.

Örneğin Yavuz Sultan Selim, Celali İsyanları sırasında 60.000'den fazla Şii mezhebinden halkı katletmişti.

"Alpdoğan-73" tatbikatı ise geçtiğimiz yıllarda Tunceli'de yapılmıştı. Bu tatbikat adı verilen faşist general Abdullah Alpdoğan ise Dersim Kürt isyanının kanlı bir şekilde bastırılmasında büyük bir rol oynamıştı.

Görüldüğü gibi hakim sınıfların sahtekarlıkları gerçekler karşısında para etmemektedir. Yapılanların amacı gün gibi açıktır. Üstelik bütün bu yapılanlar bir kaç yıllık mesele değildir. Cumhuriyet tarihi Türkiye sınırları içinde yaşayan Kürt milleti ve diğer milli azınlıklar için bir hapishane ve milli zulüm tarihidir.

Kürt halkı kurtuluş savaşına bütün varıyla yoğunlaştı.

Savaş sonunda Lozan'a giden Türk hakim sınıflarının sözcüsü İ. İnönü "biz buraya Türk ve Kürt milletinin temsilcileri olarak geldik" diyerek Kürt ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nı, emperyalist efendileriyle el ele alacakça çiğnemişlerdir. Lozan antlaşmasıyla Kürdistan; İran, Irak ve Türkiye arasında parçalanarak, bir kısmı da Türk devletinin sınırları içine ve Türk hakim sınıflarının tahakkümü altına sokulmuştur. Böylelikle Kürt ulusunun ayrı bir devlet kurma vb. hakları gaspedilmiştir.

başlangıçta adi ve ikiyüzlü bir tavırla "Türk ve Kürt milletlerinin kardeşliği"nden bahseden; kurtuluş savaşı sırasında bir takım Kürt ağa ve aşiret reislerinin desteğini kazanmak için çeşitli çabalar harcayan Türk ve müslüman komprador burjuvazi ve toprak ağaları, yeni Türk devleti kurulur kurulmaz azgın bir milli zulüm politikası yürütmeye başlamışlardır. Kürtlerin bir ulus olduğunu reddetmişler, Kürtlerin esasında Türk soyundan olduğunu bile iddia edecek kadar gülünçleşmişlerdir. M. Kemal'in "güneş dil teorileri"nin, "Türk öğün çalış güven", "Bir türk dünyaya bedeldir" gibi ırkçı ve faşist sloganları piyasaya sürmesi bu döneme

rastlar.

Emperyalistlerle anlaşarak yeni Türk devletini kuran Türk hakim sınıfları ülke pazarına tamamen sahip olmak için dil birliğini sağlamaya girişmiş; Türkçeyi resmi dil haline getirerek, Kürt dilini ve diğer azınlık milliyetlerin dilini yasaklamışlardır.

Türk hakim sınıflarının Kürt ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nı alacakça çiğnemesi ve azgın bir şovenist milli zulüm politikası uygulamaya girişmesi karşısında Kürt milleti peş peşe isyan bayraklarını kaldırmış; faşist zulüm ve teröre karşı dişe diş mücadele etmiştir. Diğer bütün milletler gibi Kürt milleti de kendi devletini kurmak istemiştir. Onların bu haklı ve meşru taleplerine ve mücadelelerine karşı, faşist Kemalist diktatörlük azgın bir saldırıya girişmiştir. Onbinlerce Kürt milliyetinden halkı katletmiştir. Kürt ulusu bu vahşi zulüm ve baskılara, daha padişah zamanında ortaya çıkan Kasımoğlu İsyanı'ndan sonra, Mart 1921'de İmrallı'da isyan bayrağını kaldırarak cevap vermiştir.

Koçgiri aşiretinin lideri Haydar ile İmrallı'da "Jepin" gazetesini çıkaran Alişan (Alişir) isyana önderlik etmişler; isyana Koçgiri aşiretinin yaşadığı Zara, Suşehri, Refahiye, Kemah, Kan-

gal, Ovacık ve Kuruçay yöresindeki bütün Kürtler katılmıştır. İsyan, Kürt milletine yapılan baskılara karşı olduğu için Kürt halkı arasında kısa zamanda süratle yayılmıştır. Paşaların zulmü canına tak diyen halk isyanlara gönülden katılmıştır.

Aşiretin reisleri 8 Nisan 1921 de millet meclisine Koçgiri bölgesinde bir il kurulması ve bu ilin başına bir Kürt valinin getirilmesi isteğini iletiler. Bu isteği reddeden meclis halkın üzerine askerleri sürdü. Haziran ayına kadar devam eden çarpışmalar sonunda, binlerce Kürt katledilerek isyan bastırılmış oldu.

Kürt ulusunun baskılara karşı mücadelesi Kemalist diktatörlük döneminde de durmadı. 1925'de Şeyh Said İsyanı'nı, yine aynı yıl Raman ve Reşkötan isyanları takip etti.

1926 Kasımında Koç Uşağı İsyanı'nı yine aynı yıl Şemdinli isyanı izledi. Kürt isyanları peş peşe 1927'de Bicar'da, 1928'de Sason'da, 1930'da Zilan'da, 1926-1927-1930 ve 1932'de

Ağrı da; 1937-1938'de Dersim'de meydana geldi. Bütün bu isyanlar kan ve ateşle bastırıldı. Komprador patron-ağa düzeninin temsilcileri Kürt ulusuna aklın almadığı zulümler uyguladılar. Bütün bu isyanlarda kadın-erkek, genç-ih-tiyar, çoluk-çocuk demeden 60.000 den fazla Kürt köylüsü katledildi. Bizzat M. Kemal, İ. İnönü gibi faşistler Kürt ulusu arasındaki alevi-sünni ayrımını körükledi; bir kısım aşiret reislerini kendi yanına çekerek isyancı Kürtlere karşı bunları kullandılar. "Kürdü Kürde kırdırma" politikası izlediler, arkasından da kendilerini "kurtarıcı pozlarına" soktular. Bunlar Kürtler arasındaki mezhep ve aşiret farklılıklarından sonuna kadar yararlandılar.

Bu halk düşmanları Türk milliyetinden işçiler ve köylüler arasında da Türk şovenizmini azgınca körüklediler. İsyancıların Kürdistan devleti kuracaklarını, Türk düşmanı olduklarını söylediler. Halkı kışkırtarak Kürtleri kurşunlamanın gerekli olduğunun propaganda-sını yaptılar.

Kemalist diktatörlükten bu yana da Türk hakim sınıflarının politikalarında değişen bir şey olmamıştır. Milli zulüm politikası onların değişmez uygulaması olarak aralıksız bugüne kadar devam etmiştir. İşbaşına gelen hükümetlerin tutumları farklılıklar gösterse de özünde hep aynı olmuştur.

Son olarak işbaşına gelen, kendisini "halkçı", "demokrat" vs. gösteren faşist CHP hükümetinin "KUP" adını vererek yürürlüğe soktuğu proje de bunu bir kez daha belgelemektedir. "Köylüye ulaşım projesi" adı verilen bu uygulama gerçekte genel olarak köylüler, özel olarak da Kürt halkının mücadelesine çabuk ulaşım projesidir. Yol yapımları köyleri birbirlerine ve kasabalara birleştirme çalışmasına yöne-

lidir. Halk mücadelesini çabuk bastırma amacına yöneliktir. Türk hakim sınıflarının B. Alman emperyalizminin uşağı olan kesiminin sözcüsü CHP bununla iki yönlü kazanç elde etmek istemektedir: Bir yanda "halkçı" maskesini bir süre daha kullanmak, diğer yandan da Türk hakim sınıflarının devletini korumak.

ama bütün bunlar niteliği kısa sürede açığa çıkacak olan politikalarıdır. Bu politikalar gerek Türk, gerekse Kürt milliyetinden halkın arasında artık anlaşılmaktadır. Çeşitli milliyetlerden halkın ortak çıkarı Demokratik Halk Devrimi'ndedir. Her milliyetten halk, sınıf çıkarları temelinde birleşmeli ve Demokratik Halk Devrimi'nin önündeki bütün engellere karşı mücadele etmelidir. Çeşitli milliyetlerden halkın çıkarları bir, düşmanları ortaktır.

Her milliyetten halkımızın Demokratik Halk Devrimi mücadelesi, önüne dikilen tüm engelleri yerle bir ederek mutlaka zafere ulaşacaktır.

KEMALİZM

Ne Demektir?

Geçmişte olduğu gibi şimdi de kendisine “devrimci”, “Marksist-Lenini” diyen birçokları Kemalizm şakı-şakıllığı yapmakta, onu göklere çıkarmaya devam etmektedirler. Bunlar halkımıza M. Kemal’in büyük bir devrimci olduğunu; “Kuvay-i milliyeciliğimizin önderi” olduğunu; Kemalizmin halkımız için çok somut, elle tutulur bir devrimci miras olduğunu vb. söylemekte ve bunları savunmaya devam etmektedirler.

Gerçekte Kemalizm’in ne demek olduğunu Türkiye’nin milyonlarca emekçisi çok iyi bilmektedir. Şimdi yukarıdaki görüşleri savunan pek çok devrimci ise milyonlarca emekçinin düşüncelerinin dayandığı gerçeklere gözlerini kapamakta; faşist ve revizyonist propagandadan etkilenerek Kemalizmi savunmaktadırlar. Halkın mücadelesine katılanlar; devrim davasına gönül verenler, tarihte nelerin savunulup, nelere karşı çıkılacağını çok iyi bilmelidirler.

Nedir bu Kemalizm? Kemalizmin hangi mirası savunulmaktadır? İşte bu soruya, verilen cevap kişiyi ister istemez bir yol ayrımına getirir: Ya Kemalizmin gerçek mahiyetini kabul edip devrimin ışıklı yolundan yürüyeceksin, ya da ne kadar çırpırsan çırpın, sonuçta Türkeş’lerin, Ecevit’lerin, onların temsil ettiği komprador burjuvazi ve toprak ağalarının safında yer alacaksın. Karşı-devrimi savunacaksın. Bu ikisinin arasında uzun süre kalmak imkansızdır.

Kemalizm demek azgın bir anti-komünizm demektir. Başını bizzat M. Kemal’in çektiği Kemalistler, Mustafa Suphi ve 14 yoldaşını bir komplo ile kahpece ve hunharca katletmişlerdir. TKP’ni Mustafa Suphi’nin öldürülüşünden sonra da, ismine layık olmayan bir parti olduğu halde amansız bir şekilde ve her fırsatta ezmişlerdir. Kemalist iktidar bazen iki yılda, çoğunlukla da her yılda bir düzenli aralıklarla TKP üyeleri arasında genel tutuklamalar düzenlemiş, yüzlerce insanı polis işkencesinden geçirmiş, zindanlarda çürütmüştür.

Kemalizm demek bir sahtekarlık şebekesi demektir. Bizzat M. Kemal halkı aldatmak; büyük Ekim Devriminden geniş ölçüde etkilenen işçi sınıfının

ve halkın mücadelesinin dene-tim altında tutulmasını sağlamak için sahte Komünist Parti’leri kurdurmuştur. Mustafa Suphi’nin açığa çıkardığı bu gerçeği bugün Kemalist geçinenlerin

hepsi de açık açık söylüyorlar: “M. Kemal Havza’da Türk-Sovyet dostluğundan bahsederek Türkiye’nin ihtiyacı olan dış yardımı sağlamaya çalışmıştı. Bundan sonra Anadolu’da bir takım gizli örgütler kuruldu... M.Kemal bu gizli örgütleri kontrol edebilmek ve açığa çıkarabilmek amacıyla kendi güvendiği arkadaşlarına, 1920’de Türkiye Komünist Partisi’ni kurdurdu.” Ergun Aybars, istiklal Muhakemeleri, sf. 90) ‘

Bu sahte TKP’nin kurucuları, Alman uşağı İttihat ve Terakki’nin adamı Bahattin Şakir, Tevfî Rüştü (Araş), Mahmut Esat (Bozkurt), Refik Koralan, Celal Bayar, İsmet İnönü gibi azıllık halk düşmanları idi. Bizzat M. Kemal Çerkez Ethem’e yazdığı bir mektupta “Üçüncü Enternasyonal’e bağlı Ankara’da bir genel merkez kuruldu. Bu merkezi Cemiyete sen, ben ve Refet Bey (Bele) dahi alındık” diyordu. (Aktaran, Devrimci yol, Sayı 14, sf.14)Kemalizm demek Sosyalist Sovyetler Birliği ile kararlı bir dostluk politikası değil, ikiyüzlü ve sahte bir dostluk politikası gütmek demektir. Kemalistler, proleter dünya devriminin çıkarları düşünülerek Sovyetler Birliği tarafından desteklenmelerine rağmen, Sovyetler Birliği’ne karşı daima adi bir politika izlemişlerdir. İşgalci emperyalistlerle anlaşma durumları tehlikeye girdiğinde Sovyetler Birliği’ni övmüş, onun desteğini kazanmaya çalışmış, tersi durumlarda derhal tavır değiştirmişlerdir.

Kemalizm demek işçi sınıfına karşı azgın bir düşmanlık demektir. İşçi sınıfı adına sahtekarca öncü örgüt tezgahlayıp, onun gerçek öncü örgütünü azgınca ezmek demektir, işçi sınıfının sınıf olarak varlığını reddetmek, en küçük bir grevini kanla bastırmak demektir. Emperyalistlerin firmalarında çalışan Nusaybin’li işçiler greve gidince ordu birlikleriyle işçileri demiryolu üzerinde kurşuna dizmek demektir.

“Kemalizm”, “köylü milletin efendisi” sözleri ardında köylülerin toprak devrimi imkanına karşı gelişmiş bir harekettir. Kemalizm demek köylülerin toprak ve özgürlük mücadelesi-ne karşı azgın bir mücadele demek, toprak reformu vaadleri ile geniş köylü yığınlarını aldatma politikası demektir.

İşçilerin, köylülerin örgütlenme ve hak arama mücadelesine karşı dipçik, zulüm ve karakol demek olan

Kemalizm, şehir küçük burjuvazisi ve küçük memurlara karşı da düşmanlık, onların mücadelesini de zorla bastırmak demektir.

Kemalizm demek, devlet tekelleri kurarak devleti güçlendirme, küçük üretici ve zanaatkarları ezme politikası gütmek, halkı iligine kadar sömürmek demektir.

Kemalizm halk için her türlü ilerici-demokratik düşüncenin zincire vurulması demektir. Kemalizmi övmeyen yayın faaliyetini yasaklamak; Kemalistler aleyhinde herhangi bir yazının çıkabileceği ihtimali karşısında bile yayın organlarını kapatmak demektir.

Kemalizmi savunmak, faşist DGM’ler; onların devamı olarak çeşitli isimler altında kurulmaya çalışılan “İhtisas Mahkemeleri”, “Anarşi Mahkemeleri” vb.lerini sonuna kadar savunmak demektir. Kemalist diktatörlük sonu gelmez “örfi idare”lerle yıllarca ülkeyi kasıp kavurmuş, faşist “istiklal Mahkemeleri ile binlerce insanı dar ağaçlarında sallandırmıştır. Meclis, faşizmin bir örtüsü ve CHP’nin tepesindeki bir avuç yöneticinin ve onun değişmez başkanı M. Kemal’in elinde bir oyuncaktır. Anayasa da ve bütün öteki yasalar da gerçekte böyledir, ülkeyi gerçekte ordu yönetmektedir.

Kemalizm demek tarihi yeni baştan kaleme almak demektir. Kemalistler tarihi yeni baştan kaleme almışlar, bütün dillerin Türkçe’den doğduğunu savunan “Güneş Dil Teori”lerini ortaya atmışlar, “Ne mutlu Türküm diyene”, “Bir Türk dünyaya bedel”, “Ne kapitalizm—ne sosyalizm” türünden ırkçı-faşist sloganları formüle edip piyasaya sürmüşlerdir.

Kemalizm azgın bir Türk şovenizmi politikasıdır. Kürt milletine ve diğer azınlık milliyetlere karşı amansız bir zulüm politikası gütmek, bunu kitle katliamlarıyla sağlamaya çalışmak demektir. Kemalist diktatörlük Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını alçakça ve zorbaca bastırmış, ülkeyi bir milletler ve azınlık milliyetler hapishanesine döndürmüştür. Kemalizm demek halk için azgın bir diktatörlük demektir. Kemalist diktatörlük faşist bir diktatörlüktür.

Emperyalizme karşı mücadele edenler Kemalizm! Savunamazlar. Çünkü Kemalizmin “istiklal-i tam” ilkesi, sömürgeciğe karşı çıkmak, ve fakat yarı-sömürgeciğe şartlarına seve seve razı olmak, ülkenin emperyalizme bağımlılığını savunmak demektir.

Kemalizmi savunmak, bu düzeni savunmak, emperyalizmin varlığını, faşizmi, feodalizmi savunmak demektir. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının safında yer almak, onları savunmak demektir.

Halkımız Kemalizmin ne olduğunu

acı tecrübeleriyle öğrenmiştir. Emekçiler, “miras” diye kendilerine uzatılan Kemalist mirası ellerinin tersiyle iterek yerle bir edeceklerdir.

Bugün, “halkımızın ilerici mirası”, “halkımızın milli kurtuluş mücadelesinin mirası” diye her olur olmaz şeye saldıran aç gözlü bezirganların sonuçta komprador burjuvazi ve toprak ağalarının bir kesimiyle diğer kesimine karşı birleşmeleri kaçınılmazdır. Bu mirasa sahip çıkan ve bununla övünen Aydınlık-TİKP’nin geldiği yer ortadadır.

Halkımız, işçi sınıfı ve Marksist-Leninistler bu mirası kökten ve temelli reddederler. Marksist-Leninistler tarihte ilerici, sömürü ve zulme başkaldıran bütün mücadelelerin mirasına sahip çıkarlar. Bunları devrimci mücadelelerde silah haline getirmeyi çok iyi bilirler. Ama Kemalizm öyle bir mirastır ki, bunu elinde tutan, anti-emperyalist mücadeleden, bağımsızlık ve halk demokrasisinden vazgeçmek zorundadır. Devrim ve sınıf mücadelesinden Marksizm-Leninizm davasından ayrılmak, karşı-devrimci saflarda yer almak zorunda kalacaktır.

Bu mirası devam ettirmek isteyenler, işçilerden köylülerden kopacak, onlara karşı tavır alacaklardır. Hakim sınıflara karşı doğru tavır takınamayacak, bugün faşist CHP hükümetine karşı gösterdikleri sessiz destek, giderek tamamen onların safında yer almalarıyla sonuçlanacaktır. Faşizme karşı mücadelede komprador burjuvazi ve toprak ağalarının, emperyalizme karşı mücadelede emperyalistlerin yanında yer alacaklardır. Kemalizmin ilkelerini ve yöntemini uygulayan faşist diktatörlükleri, anti-faşist ve anti-emperyalist diye alkışlayacak, kitlelerin aldatılmasına hizmet edeceklerdir.

Marksist-Leninistler böyle bir mirası reddederler. Marksist-Leninistlerin sahip çıktığı miras, halk kahramanlarımızın, bütün varıyla yoğunla bu mücadeleye katılan halkımızın gerçek anti-emperyalist mücadelesinin mirasıdır. Yoksa, Türk ve müslüman kompradorların ve toprak ağalarının, halkımızın mücadelesini kendi sınıf çıkarları için emperyalistlere karşı kullanan, her fırsatta halka kan ağlatan, yarı-sömürgeciğe şartlarını kabul eden faşist Kemalist diktatörlüğün mirası değil! Marksist-Leninistler bunu halkımıza miras diye göstermeye çalışanların gerçek yüzlerini teşhir etmekten bir an bile geri durmayacak, bilinçsizce bu mirası savunanların ne tür bir mirasa sahip çıktıklarını her zaman açıklayacaklardır. İşte yıllardır, “solculuk”, “milli kurtuluş”culuk, “devrimcilik” vb adına savunulan Kemalizmin gerçek yüzü.

Halkımız Demokratik Halk Devrimi ile kurtulacaktır!

Baş tarafı sayfa 1'de

ları ise kendilerine yetmektedir. Nüfusun % 55'i okuma yazma bilmemektedir. Türkiye de canlı doğan her bin çocuktan şehirlerde 80'i, kırsal kesimlerde ise 200'ü bir yaşına varmadan ölmektedir. 0-1 yaş arasındaki ölümler ise toplam ölümlerin % 28'ini oluşturmaktadır. Ayrıca Türkiye'de yaş ortalaması 45'tir. Bu oran ABD'de 67,5'e varmaktadır. Ülkemizde hala 6,5 milyon kişi yakacak olarak tezek kullanmaktadır. Büyük şehirlerde ise halkın %70'e yakını gecekondualarda barınmaktadır. Paranın satın alma gücü her geçen gün düşmekte, hayat pahalılığı durmadan yükselmektedir. Yaşamak giderek daha da zorlaşmakta, halkımız işsizlik, yoksulluk, sefalet içine gömülmektedir.

Bunun yanında bir avuç komprador patronlar, toprak ağaları, tefeci-tüccarlar ve vurguncu, soyguncular ise mallarına mal, milyonlarına milyon katmaktadır. Halkımızı insafsızca soyup sömürmektedirler. Aldıkları pay karşılığında ülkemizi emperyalist efendilerine peşkeş çekmektedirler. Diğer yandan da halkımız üzerindeki sömürülerini sürdürebilmek, saltanatlarını koruyabilmek ve devam ettirmek için, halkımıza karşı her türlü zulüm ve zorbalığa girişmektedirler. Onlar yalnız bugün değil, her zaman böyle yapmışlardır. Bütün bir Cumhuriyet tarihi çeşitli milliyetlerden halkımız üzerinde uygulanan kanlı faşist diktatörlük tarihidir.

"İstiklal Mahkemeleri", "Örfi İdare" ler, 12 Martlar, DGM'ler hep halkımız üzerindeki faşist zulüm ve terörün daha da koyulaştırılmasının araçları olmuşlardır. Bugünkü "Sivil sıkı yönetim" ler ve çıkarılması planlanan "İhtisas Mahkemeleri" de aynı öze sahiptir.

Onların esas amacı her ne pahasına olursa olsun halkımızın halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesinin önüne set çekmek ve zafere ulaşmasını engellemek-

tir. Halkımıza karşı yapılan tüm baskı, zulüm, işkence ve katliamların; demagoji, yalan ve sahtekarlıkların nedeni işte burada yatmaktadır. Resmi ve sivil faşist cinayet şebekelerinin halkımıza azgınca saldırmalarının, hergün yeni yeni cinayet işlemlerinin, hunharca katliamlar düzenlemelerinin nedeni işte budur. Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetler üzerinde amansız bir milli zulüm politikası izlenmesi, Kürt halkının katledilmesi provalarının yapılması bundandır.

Cumhuriyetin 55. yılında ülkemizin içinde bulunduğu durum en kalın çizgilerle böyledir. Bütün bunlar da göstermektedir ki 55 yıllık Cumhuriyet, halkımıza baskı, sömürü ve zulümden; emperyalist boyunduruktan ve komprador burjuvazi ve toprak ağalarının eli kanlı faşizmlerinden; demagoji, yalan ve sahtekarlıklarından başka hiç bir şey getirmemiştir!

Bu gerçeklerin ışığında artık herkes kendisine şu soruyu mutlaka sormalıdır: Ülkemizi bu durumdan kurtarmak nasıl mümkün olacaktır?

Ülkemizin içinde bulunduğu bu durumdan kurtulabilmesinin tek yolu, ülkemizin mevcut emperyalizme bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal yapısının bir Demokratik Halk Devrimi ile tasfiye edilmesidir. Emperyalizmin ülkemiz üzerindeki egemenliğine son verilmesi, ülkemizin bağımsız ve demokratik bir ülke haline getirilmesidir.

Bu nasıl olacaktır?

Ülkemizde bugün komprador burjuvazi ve toprak ağaları hakim sınıf durumundadırlar. İktidar bu sınıfların emperyalizme bağlı eli kanlı faşist diktatörlüğüdür. Bu sınıfların bütün menfaatleri ülkemizin bugünkü emperyalizme bağlı yarı-sömürge, yarı-feodal yapısının muhafaza edilmesinde ve savunulmasındadır. Bu nedenle bu sınıflar en ufak bir devrimci niteliğe sahip değildir. Tam aksine devrimin en azılı düşmanlarıdır.

Ülkemizin mevcut emperyalizme bağlı yarı-sömürge, yarı-feodal yapısının bir demokratik devrimle köklü bir şekilde tasfiye edilmesinde menfaati bulunan sınıf ve tabakalar; işçi sınıfı, köylülük, şehir küçük-burjuvazisi ve orta burjuvazinin sol kanadıdır. Bütün bu sınıf ve tabakalar halkı oluşturmaktadır.

Devrimin en önemli meselesi devrime önderlik meselesidir. Bugün halk kapsamı içinde yer alan ve özü tarım devrimi olan Demokratik Halk Devrimi'ni sonuna kadar götürecektir, halka önderlik yapabilme niteliklerine sahip olan tek sınıf, en disiplinli, en fedakar ve sonuna kadar devrimci olan işçi sınıfıdır. Bu nedenle işçi sınıfı Demokratik Halk Devrimi'nin öncü ve itici gücüdür. Ülkemiz nüfusunun en büyük kesimini meydana getiren köylülük ise bu devrimin temel gücüdür. Fakat işçi sınıfının önderliği olmadan köylüler tarım devrimini başarıya götürüp gerçek kurtuluşlarını sağlayamazlar. Bunun yanında köylüleri devrime katmadan da işçi sınıfı, sosyalizmin ön koşullarını yaratıp arkasından sosyalist devrimi gerçekleştirerek, sınıfsız topluma doğru mücadelesini başarıyla sürdüremez. Toplumumuzda oldukça önemli bir yer tutan şehir küçük burjuvazi de işçi sınıfının güvenilir bir müttefikidir. Orta burjuvazinin sol kanadı devrimin yedek gücüdür. Fakat bu sınıf iktisadi ve siyasi durumu nedeniyle durmadan yalpalar.

Halkımızın emperyalizme, komprador kapitalizme, feodalizme karşı yürüttüğü bu devrimi zafere ulaştırabilmesi için başlıca üç silaha ihtiyacı vardır; İşçi sınıfının Marksist-Leninist Partisi; bu Parti önderliğindeki H Halk Ordusu; yine bu Parti önderliğindeki bütün devrimci sınıf ve tabakaların emperyalizme, feodalizme ve faşizme karşı Birleşik Cephesi. Bunlar aynı zamanda devrimin subjektif şartlarıdır. Bu şartlar yaratılmadan, ülkemizde objektif şartlar devrime ne kadar elverişli olursa

olsun kendiliğinden devrime yol açmaz. Nitekim 55 yıldan beri halkımızın gerçek anlamda kurtuluşunu sağlayamamasının nedeni işte bu subjektif şartların yaratılmamasıdır.

Demokratik Halk Devrimi halkımıza ne getirecektir?

Demokratik Halk Devrimi'yle ülkemizin emperyalizme bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal yapısı kökten tasfiye edilecektir.

Ağaların, beylerin topraklarına el konularak köylülere devredilecektir. Köylülere ucuz tarım aletleri, gübre, tohumluk ve kredi sağlanacak, ormanlar bütün halkın malı haline getirilecektir. İşçiler üzerindeki bütün baskılara son verilecek, 8 saatlik işgünü ve iyi yaşama şartları sağlanacaktır. İşsizlik ve pahalılığa son verilecektir. Emperyalistlerin bütün mallarına el konulacak ve bütün emperyalistler memleketten kovulacaktır. Emperyalistlerle işbirliği yapanların bütün mallarına-mülklerine el konulacaktır. Faizcilik yasaklanacak, köylülerin bankalara ve faizcilere olan borçları iptal edilecektir. Milli zulüm ve baskı sona erecek, Türk ve Kürt ulusu eşit haklara sahip olacak, Kürt ulusu istediği zaman kendi kaderini tayin hakkını kullanabilecektir. Hapishaneler boşaltılacak, bütün ırz düşmanı ağalar ve sömürücü zalimler cezalandırılacaktır. Mezhep baskısı kaldırılacaktır. Kadın ve erkekler her alanda eşit haklara sahip olacaklardır. Eğitim ve sağlık hizmetleri bütün halka parasız sağlanacaktır.

İşte halkımızın gerçek kurtuluşu bütün hakları sağlayacak böyle bir devrimdedir. Hakim sınıfların sahte kurtuluş günleri olarak gösterdiği 29 Ekimler halkımızın gerçek kurtuluşunu sağlayamaz! Halkımızın gerçek kurtuluşunu, halkımızın kendi güçlü kollarıyla yürüttüğü Demokratik Halk Devrimi'nin zaferi sağlayacaktır!

Halkımızın sonsuz menfaatlerinin bulunduğu böyle bir devrimi hiç bir güç engelleyemeyecektir!

Büyük Ekim Devrimi insanlık tarihinin dönüm noktasıdır...

Ekim Devrimi'nin dördüncü yıldönümü dolayısıyla yaptığı konuşmada, yüce önder Lenin şöyle diyordu: "Biz başlangıcı yaptık. Ne zaman, hangi tarih ve zamanda, hangi ulus proletaryasının bir süreci bitireceği önemli değildir. Önemli olan buzun kırılmış olmasıdır, yol açıktır, yön gösterilmiştir." (Lenin, Toplu Eserler, Cilt. 33, sayfa. 57-İng. baskı)

Gerçekten de Ekim Devrimi, Marks'ın "insanlığın tarih öncesi" dediği çağın sonuna geldiğini müjdeliyordu. İnsanın insan tarafından sömürülmesine dayanan binlerce yıllık bu tarihin akışı ilk defa Ekim Devrimi'yle temelinden sarsılıyordu. Ekim Devrimi kendinden önceki devrimlerin hepsinden daha köklüydü; çünkü daha önceki bütün devrimler, ne kadar büyük değişikliklere yol açarlarsa açsınlar, değişmeyen ortak özellikleri bir sömürücü grubunun yerini bir diğer sömürücü alması, devlet aygıtının yalnızca sömürücüler arasında el değiştirmesi olmuştu. Oysa Ekim Devrimi tarihte ilk kez, toplumun geniş emekçi kitlelerinin sömürücü azınlık üzerinde diktatörlüğünü kurmasıydı, mevcut devlet makinesini zorla yıkarak yerine yenisini inşa etmesiydi. Ekim Devrimi bunu kıldı, emperyalizm ve proleter devrimleri çağını açtı, dünya devrimi stratejisinin proleter dünya devrimi olduğunu gösterdi.

Ekim Devrimi'nin gerçekleşebilmesinin objektif ve subjektif şartları nelerdi? "İnsanlığın tarih öncesi" neden daha önce değil de 1917'de ilk köklü darbeyi yemişti? İnsanlığın bütün bir tarih boyunca geliştirip mükemmelleştirdiği üretici güçler, kapitalizmin emperyalizm aşamasında, sermayenin tekelleşmesi ile birlikte üretimin muazzam bir toplumsallaşmasına yol açtı. Yine kapitalizm kendi bağrında kendi mezar kazıcısını, yani zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayan proletaryayı yarattı. Kapitalizm emperyalizm aşamasına ulaştığında can çekişir hale gelmişti. Çünkü bir yandan üretimin giderek toplumsallaşmasını doğurup keskinleştirdiği çelişkiler proleter devriminin objektif şartlarını ol-

gunlaştırdı diğer yandan ise proletarya kapitalizmin rekabetçi dönemi boyunca verdiği imücadelelerden çıkardığı dersleri sistemleştirdi ve ancak emperyalizm ile birlikte mükemmelleşen burjuva devlet aygıtını, zorla tahrip etmesi gereken somut bir hedef olarak karşısında buldu. İşte bu nedenle Lenin, "emperyalizm, sosyalist devriminin arifesidir" der.

Emperyalizm neden sosyalist devrimin arifesidir? Çünkü emperyalizm, kapitalizmin özünde varolan çelişkileri son haddine, ötesinde devrimin başladığı noktaya kadar keskinleştirmiştir. Emperyalizm, her şeyden önce kapitalist ülkelerdeki emek-sermaye çelişkisini alabildiğine keskinleştirmiştir. Burjuvazi ile proletaryayı açık seçik karşı karşıya saflaştırmıştır. İkincisi, emperyalizm, kapitalizmin yolunu açtığı dünya pazarını emperyalist bir sistem altında birleştirmiştir. Emperyalizmin özünü oluşturan sermaye ihracı, yani modern tefecilik, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde üretici güçlerin gelişmesi önünde en büyük engel olarak dikilmiş; bu ülkelerdeki sömürsünü geri üretim ilişkilerini ayakta tutarak sürdürmüştür. Öyle ki, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde emperyalist sömürüyü yıkmadan üretici güçleri geliştirmek imkansız hale gelmiştir. Yani emperyalizm ile ezilen halklar arasındaki çelişki doğmuştur. Ve üçüncü olarak, emperyalizm öncesinde kapitalistler arasında görülen çelişkiler, şimdi tekeller, mali gruplar ve emperyalist devletler arasındaki çelişkiler seviyesinde gelişmiş, paylaşılması tamamlanmış olan dünya pazarlarının yeniden paylaşılması talepleriyle emperyalist devletlerin dünya savaşlarına girmelerine yol açılır.

Bu çelişkilerin yarattığı koşullarda, Çarlık Rusya'sı emperyalist zincirin en zayıf halkası durumundaydı. Yarı-feodal üretim ilişkileri ve üstyapı tasfiye edilmemiş olmakla birlikte, Rusya'da kapitalizm büyük çapta sanayi ve sanayi proletaryasını önemli ölçüde geliştirmişti. Demokratik devrim artık ertelenmeyecek acil bir sorun haline gelişmişti, fakat Rus burjuvazisi

tıpkı 1848 devriminde Alman burjuvazisinin yaptığı gibi, feodallerle el altından işbirliğine girmeyi yeğliyordu. Bütün bunların üzerine, Çarlık Rusyası doymak bilmez emperyalist iştahıyla Birinci Dünya savaşı'na girmişti, fakat halk savaşmak istemiyordu. "Toprak, özgürlük, ekmek ve barış" istiyordu. İşte bütün bu koşullarda emperyalizmin Rusya'da iyice incelen halkasını ilk kez koparma şerefi Lenin önderliğindeki Bolşevik Partisi'ne ve başta işçi sınıfı olmak üzere Rusya halkına ait oldu.

* Ekim Devrimi dünyada ilk proletarya diktatörlüğünün kuruluşunu sağlayarak dünya çapında varolan başlıca üç çelişkiye dördüncü bir çelişki, yani sosyalist sistem ile emperyalist sistem arasındaki çelişkiyi ekledi. Böylece sosyalizm tarihinde ilk kez alternatif bir sistem olarak emperyalizmin karşısına dikiliyor ve dünya ekonomisi iki karşıt sisteme bölünüyordu.

* Ekim Devrimi emperyalizm ve proleter devrimler çağını aşarak proleter dünya devrimi sürecini başlattı. Lenin daha 19. yüzyılın sonlarından başlayarak, demokratik devrime artık gericileşen burjuvazinin önderlik edemeyeceğini, bu görevin de işçi sınıfının omuzlarına düştüğünü savunmuştu. Ekim Devrimi bu tezi kanıtlayarak artık, proletarya önderliğinde yürütülmediği takdirde hiçbir devrimin kalıcı zaferler elde edemeyeceğini kanıtladı.

* Ekim Devrimi bir yandan yarım kalan demokratik devrimin görevlerini en büyük bir kararlılık ve kesinlikle birkaç hafta içinde tamamlarken, diğer yandan demokratik devrimi sosyalist devrime dönüştürdü. Böylece Lenin'in "kesintisiz ve aşamalı devrim" teorisi, yani işçi sınıfı önderliğindeki demokratik devrimin sosyalist devrime dönüştürülmesi gerektiği pratikte kanıtlanmış oluyordu.

* Ekim Devrimi demokratik devrimini henüz tamamlamamış ülkelerde köylülüğün devrimci rolünü de açıkça ortaya koydu ve yoksul köylülüğün işçi sınıfının en yakın müttefiki olduğunu gösterdi. Rusya'da işçi sınıfı demokratik

devrimi, köylülüğün tümü ve büyük burjuvazinin bir bölümü ile birlikte Çarlığa karşı, sosyalist devrimi ise yoksul köylülük ile birlikte, zengin köylülüğün de dahil olduğu kapitalizmin temsilcilerine karşı başardı. Köylülüğün devrimci rolünün kavranması devrimin dostları ve düşmanları sorununa ışık tuttu.

* Ekim Devrimi emperyalist zinciri Rusya'da koparak emperyalist sistemin buhranlarını derinleştiriyor ve çelişkilerini keskinleştiriyordu. Ekim Devrimi'yle dünya nüfusunun altı da biri emperyalist sistemden koparak sosyalizmin inşasına girişti. Bu, çöküşlerinin kaçınılmazlığını sezdikçe azgınlardan bütün dünya gericiliğini sosyalizmin anayurduna karşı saldırılara girmeye zorladı, fakat Sovyetler Birliği büyük bir azimle bütün saldırıları göğüsleyerek sosyalizmin bir sistem olarak giderek dünyayı kucaklamasına destek olmayı başardı.

* Ekim Devrimi, emperyalist zinciri en çok inceldiği, çelişkilerin keskinleştiği noktadan kopartarak tek tek ülkelerde devrimin mümkün olduğunu kanıtladı. Ayrıca bir ülkede sosyalist devrimin olabilmesi için o ülkede üretici güçlerin düzeyinin mutlaka en ileri bir düzeye ulaşmış ve demokratik devrimin tamamlanmış olması gerektiğini, proleter devrimin o ülkenin kendine özgü bir çelişkiler karmaşasının sonucu olarak doğabileceğini gösterdi.

Bu dersler bütün ülkelerin proletaryasına yol gösterici oldu. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağını başlıca dört çelişkisi, emperyalist zincirin halkalarını dünyanı birçok yerinde incelterek yeni proletarya diktatörlüklerinin doğmasına yol açtı. İncelen halkaların kopartılabilmesi o ülkeler proletaryasının Ekim Devrimi'nden doğru dersler çıkartması ve çağımızın hala emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olduğunu kavraması sayesinde oldu. Bütün ülkelerin işçi sınıfı ve ezilen halkları bugün hala, Lenin önderliğinde buzları kırılan yolda ilerlemektedir ve bu süreci mutlaka bitirerek sömürsüz bir dünya kuracaktır.

Yeni Rus burjuvazisi sosyalist üretim ilişkilerini yıkarak kapitalizmi yeniden kurdu!..

Bugün Sovyetler Birliği artık Lenin ve Stalin'in sosyalist ülkesi değil. Proletaryadan iktidarı 1956-57'de gaspeden yeni Rus burjuvazisi kapitalist üretim ilişkilerini adım adım restore edip 1965 reformlarıyla bu dönüşümü noktalandı. Tekelci kapitalist Rus Devleti, tıpkı kendisinden 40 yıl önce yüzüne "nasyonal sosyalist" maskesi takarak faşist özünü gizlemeye çalışan Hitler ve Mussolini diktatörlükleri gibi "sosyalizm kisvesine büründü. Şu farkla ki gerçek bir sosyalist mirası devralmış olan Rus devletinin maskesi özellikle başlangıçta birçok samimi devrimciyi dahi kandırabildi, onun "sosyal-faşist" niteliğinin görülmesini engelledi. 1965'ten sonra tekelci kapitalist Rus devleti gözünü dünya pazarlarına dikti. Sosyalizmden devralınan miras sonucu üretimin ileri derecede toplumsallaşmış ve sermayenin büyük çapta merkezleşmiş olması nedeniyle yeni Rus burjuvazisinin yalnızca kendi iç pazarlarıyla yetinmesi düşünülemezdi. Tekelci kapitalist Rus devleti, tıpkı Kautsky ve Bernstein revizyonizmi gibi, sosyalizm cilasının altında emperyalist bir öze sahipti. Şu farkla ki, proletarya saflarına sızan burjuva ideolojisinin ajanları olmaktan çıkıp bizzat iktidarı gaspeden Rus modern revizyonist bürokrat burjuvazisi, emperyalizmin hizmetinde olmanın ötesine geçerek, bizzat emperyalist durumuna geliyor, sosyal-emperyalist niteliği açıkça ortaya çıkıyordu.

Sovyetler Birliği'nin bugün hala sosyalist olduğunu iddia edenler, tarihsel olarak bir üretim biçiminden geri dönüşün imkansız olduğunu ve bunun hiç örneği bulunmadığını söylüyorlar. Bu tamamen yalandır. Engels'in 15. yüzyıl Almanya'sı için yazdıkları bunun tersine kanıttır. Engels Almanya'da serfliğin yıkıldıktan sonra tekrar kuruluşunu anlatıyor ve serfliğin bu "ikinci" yükselişini anlamaktan aciz kalan bir burjuva tarihçisini, tarihte zorun yerini kavrayamadığı ve "karanlık ortaçağdan beri her şeyi daha iyiye götüren düzenli bir ilerleme önyargısına sahip olduğu için eleştiriyor. "Bu onun gerçek

ilerlemenin uzlaşmaz niteliğini görmesini engelliyor" diyor. (Kapitalizm Öncesi Üretim Biçimleri, Ek-sf. 145-146 İng. baskı) Tarihsel geri dönüşün imkansızlığından dem vurarak bugünün Rusya'sını hala sosyalist göstermeye çalışanlar gerçek ilerlemenin hiçbir zaman dümdüz bir yol izlemediğini, zigzaglarla dolu olduğunu unutturmaya çalışıyorlar.

Sosyalizmden kapitalizme geri dönüş sorununu kavrayabilmek için yalnızca tarihsel olarak geri dönüşün mümkün olduğunu kavramak yeterli değildir; özel olarak kapitaliz ile sosyalizm arasındaki farkları ve birinden diğerini geçişin şartlarını da kavramak gerekir. Rusya'da kapitalizmden sosyalizme geçi nasıl oldu? 1917'de proletaryanın iktidarı ele geçirmesi ile kuralan devlet sosyalist bir devlettir; toprağa, banklara ve ana endüstrilere proletaryanın ele koyması neticesinde üretim araçları esas olarak proletaryanın mülkiyetine geçmişti. Kısaca üst yapıda sosyalizmin hakimiyeti sağlanmıştı. Fakat bu, henüz, alt yapıda da sosyalist üretim ilişkilerinin hakim olduğu anlamına gelmiyordu. Nitekim Lenin, 1918'de, "hiçbir komünist, Sosyalist Sovyet Cumhuriyeti kavramının, tek yeni ekonomik sistemin sosyalist bir düzen olarak tanıdığı değil, Sovyet gücünün sosyalizme geçi amaçladığı anlamına geldiğini reddettiğini sanmıyorum" diyordu. (Lenin, Toplu Eserler, C. 27, sf. 335, İng. baskı) Lenin aynı tarihte, altyapıda henüz küçük üretimin hakim olduğunu söylüyordu. 1921'de başlatılan Yeni Ekonomik Politika (YEP) döneminde ise Lenin'in açık açık emek-sermaye çelişkisinin varlığından söz ediyor ve son tahlilde sosyalizme hizmet etmek üzere bir süre için kapitalist üretim ilişkilerinin geliştirileceğini açıkça ilan ediyordu. Bu, üretimin toplumsallaşabilmesi için gereklidir. Nitekim 1929'a gelindiğinde YEP'in verimli sonuçları toplanmaya başlandı. Proletarya diktatörlüğü altında ve geçici olarak devlet kapitalizminin geliştirilmesi, sosyalizmin maddi temelini olgunlaştırmıştı.

1929'da yürürlüğe konan 1. Beş Yıllık Plan, Rusya işçi sınıfının olağanüstü gayreti ve köylülüğün de kolektif çiftlikleri hızla benimsesi sayesinde süresinden önce, 4 yıl 3 ayda tamamlandı. Ve 1934'te Stalin artık altyapıda da sosyalist üretim ilişkilerinin hakim hale geldiğini, sosyalist ekonomik biçimin artık tüm ulusal ekonominin biricik kumanda edici gücü olduğunu açıklıyordu. Stalin, artık sosyalist üretim ilişkilerinin hakim hale geldiğini söylerken, bir yanda emek gücünün, diğer yanda ise üretim araçlarının meta olma niteliğini artık sosyalist üretim ilişkilerinin hakim hale geldiğini söylerken, bir yanda emek gücünün, diğer yanda ise üretim araçlarının meta olma niteliğinin artık yitirdiğini kastediyor.

Marks kapitalizmi şöyle tanımlıyor: "(Sermayenin) varoluşunun tarihsel koşulları katiyen paranın ve metaların dolaşımıyla belirlenmez. Sermaye ancak, üretim ve geçim araçlarının sahibi, pazarda emek-gücünü satan özgür emekçi ile karşılaştığı zaman doğar. Ve bu tek tarihsel koşul bir dünya tarihi içerir. Demek ki sermaye, ilk ortaya çıkışıyla toplumsal üretim sürecinde yeni bir çağı ilan eder. Demek ki kapitalist çağ, bununla, yani emek-gücünün bizzat emekçinin kendi gözünde kendi mülkü olan bir meta biçimini almasıyla belirlenir; sonuç olarak onun emeği ücretli emek haline gelir." (Kapital, C. 1, saf. 170, İng. baskı) Demek ki Rusya'da sosyalizmin inşası sürecinde, Marks'ın tanımladığı, emek-gücünün ve üretim araçlarının metalar olarak değişimlerine dayanan kapitalist ilişkiler yıkıldı; yerine, doğrudan üreticilerin üretim araçlarıyla birliğini sağlayan, işsizliğin kökünü kazıyan, "herkesten yeteneğine göre, herkese emeği kadar" şiarını temel alan, yani emek-gücünü ve üretim araçlarını meta olmaktan çıkaran sosyalist üretim ilişkileri kuruldu.

1956'dan sonraki değişim ise bunun tam tersine bir gelişme çizgisi izledi. Devletin burjuvazinin eline geçmesiyle proletarya yenisinden mülksüzleştirildi. Devlet tekel-

ci kapitalist bir devlet haline geldi. Ancak tek başına bu dönüşüm, Sovyetler Birliği'nin artık tamamen kapitalist bir ülke olduğunu göstermiyordu. Altyapıda hala sosyalist üretim ilişkileri hakimdi. Yani ne emek-gücü, ne de üretim araçları henüz meta haline gelmemişler ve ücretli emek ile sermaye uzlaşmaz iki kutup olarak birbirlerinin karşısına dikilmemişlerdi. Oysa devlet gücünün burjuvazi tarafından ele geçirilme ve işçi sınıfının mülksüzleştirilmesi, işçi sınıfı arasında kaçınılmaz olarak üretimi arttırmaya karşı direnişi kıstı. Kruşçev ve takipçileri 1958-1965 döneminde merkezi planlama bakanlıklarını kaldırarak, işletme yöneticilerinin haklarını ve güçlerini yavaş yavaş genişleterek, devlet işletmelerinin üretim amaçlarının ve ürünlerin tasarruf hakkını adım adım ele geçirmesini sağladılar. İşletmeler planla yönlendirilmekten çıktı, tam tersine kar dürtüsü ile yönlenen işletmeler planı şekillendirir hale geldi. Bütün bu dönüşümlerin kaçınılmaz olarak düştüğü emek üretkenliğini kamçılatabilmek, üretime ilgisini yitiren, ürününe yabancılaşma işçi sınıfını çalışmaya zorlayabilmek için işsizlik korkusu ve aç kalma tehdidinin geri getirilmesi gerekiyordu. Bu durumda burjuvazinin tek çıkış yolu vardı: Emek-gücünü metaya dönüştürmek; yani emek-gücünü pazarda ancak istendiği zaman satın alınan; fiyatı (yani ücreti) arz ve talep kanununa göre belirlenen ve istihdam koşulları "en fazla kar" amacıyla saptanan bir mal haline getirmek. İşte yeni Rus burjuvazisi 1958-1965 arası adım adım bunu gerçekleştirdi ve nihayet 1965 reformları işçilerle burjuvazinin arasındaki ilişkiyi saf ticari temele oturtarak "kar üret veya defol" kapitalist ilkesini hakim kıldı.

Demek ki bugün Rusya'da kapitalist üretim ilişkilerinin hakim olduğu bilimsel tespiti, bir yandan emek-gücünün, diğer yandan üretim araçlarının yeniden meta haline dönüşmüş olmasıdır. Hiçbir sosyalist maske, hiçbir yalan ve demagoji bu gerçeği gizleyemez.

YENİ RUS BURJUVAZİSİNİN KARŞI-DEVİRİMCİ SİLAHLARI: EMPERYALİZMİN YOZ KÜLTÜRÜ VE KADINLARIN YENİDEN KÖLELEŞTİRİLMESİ...

Bugünkü Rusya'da toplumsal yaşamın her alanında büyük bir yozluk göze çarpıyor. Rus burjuvazisinin kılık-kıyafeti, yaşam biçimleri Batılı emperyalist burjuvaziden hiç de farklı değil, insan resimlerin yanında bunların Rusya'da çekildiğini okumasa, pekala resimdeki her hangi bir Batı Avrupa Ülkesi ya da Amerika olduğunu sanabilir. Rusya'daki küçük burjuva muhaliflerden birinin tahminine göre "SSCB'de 13.000 milyoner, yani banka hesapları yedi haneli rakamlara ulaşan üst kademe patronları" varmış. (Aktaran, M. Nikolas, SSCB'de Kapitalizmin Restorasyonu). Bu zengin kesimin gelirinin bir kısmını özel otomobiller, ithal malları, ülke dışına turistik geziler, ülke içinde lüks eğlence tesisleri, lüks apartman katları, restoranlar, oteller yiyor—diğer kısmı ise bankalarda bekliyor. Hatta, artık Rusya'da planlama yapılırken, bankalarda bekleyen bu önemli miktardaki servetin doğrudan dolaşımda bulunmayan meblağ olarak hesaba katılması ge-

rekiyor.

Yeni Rus burjuvazisi refah içinde yaşar, diskoteklerde, gezilerde gününü gün ederken Rusya'da yoksulluk da günden güne artıyor; yoksullarla varlıklılar arasındaki uçurum git gide genişliyor. TASS ajansının kendi ağzıyla açıkladığına göre, "ekonomik sıkıntı içindeki aileler"—yani kişi başına gelirleri asgari yaşam standardını sağlayacak düzeyden çok aşağıda olanlar— 25 milyonu içine alıyor. Bu rakamın çok küçültüldüğü muhakkaktır, fakat görünen odur ki diğer birçok şeyin yanı sıra, Rus hakim sınıfları Ülkede gittikçe artan yoksulluğu da gizleyemez hale gelmişler ve yarım ağızla da olsa bunu itiraf etmek zorunda kalmışlardır.

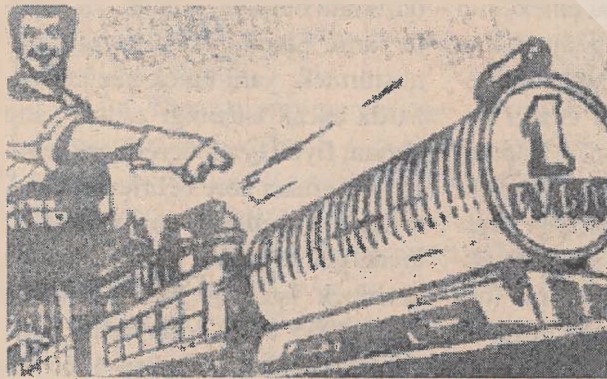
Geri dönüşün acı sonuçlarını verdiği bir başka alan da, kadınların durumudur. Brejnev'in sözcülüğünü yapan bilim adamlarından biri son yıllarda "ortalama bir milyon annenin sosyal üretimden salıverilmesini ve onların bebek üretmeye yoğunlaşmalarına izin verilmesini savun-

yor. (Aktaran N. Nikolas, age). Yani, yedek emek ordusunun oluşturulmasına kadın emekçilerden başlanması gerektiğini söylüyor, işte emekçi kadınlar üzerindeki katmerli baskı ve sömürünün yeniden kurulmakta olduğuna açık bir kanıt! Rus bürokrat burjuvazisinin kadınları modaya ve tüketime teşvik edilirken emekçi kadınlar katmerli bir sömürü altına sokuluyor ve bir bütün olarak kadınların toplumdaki yerinin belirlenmesinde, toplumsal üretime katılış biçimleri değil de "ev kadını" ve "ana" oluşları kıstas alınıyor. Kadın için mutlu bir yaşam demek bir evi, kocası ve çocukları olması demek! Bütün bunlar Lenin ve Stalin'in sosyalist toplumda kadının yeri hakkındaki fikirlerine ne kadar aykırı... örneğin Lenin 1920'-de şöyle diyordu: "Tamamen biçimsel bir eşitlikle yetinmeyen kadın işçi hareketi, başlıca görevi olarak, kadının sosyal ve ekonomik eşitliği için savaşmayı kabul eder. Kadını üretici sosyal çalışmaya sokmak, ev işi köleliğinden söküp almak, mutfak ve çocukla-

rın odasının aptallaştırıcı, aşağılayıcı, ebedi ve yalnız ona özgü boyunduruğundan kadını kurtarmak; işte başlıca görev." (Kadın ve Marksizm, sf. 209).

Yeni Rus burjuvazisinin kadınlar hakkındaki anti-Marksist-Leninist görüşlerinin ülkemizdeki ajanlığını "İlerici Kadınlar Derneği" yapmaktadır. Bunlar başlarına bağladıkları kırmızı "çatki"ları ve "kısırlı-ayranlı" halis burjuva toplantıları ile ülkemizde Rus sosyal emperyalizmine uşaklık edecek bürokrat burjuvazinin güçlenmesine katkıda bulunmaya çalışıyorlar, ülkemizde emekçi kadınların kurtuluşu, önüne dikilen tüm engelleri olduğu gibi bu iki yüzölçü karşı-devrimcileri de yıkarak Demokratik Halk Devriminin zafere ulaşmasıyla sağlanacaktır. Rus sosyal emperyalizminin bugünkü yoz kültürü ve emekçi kadınlara uygulanan katmerli baskı ve sömürü, Sovyetler birliğinde kapitalizmin yeniden kurulmuş olduğunun somut kanıtlarıdır.

Sovyetler Birliği işçi sınıfı, Lenin ve Stalin döneminin sosyalist çalışma disiplini yöneten kuracaktır!

Yıl 1929; Stalin'in "büyük değişimler yılı" dediği yıl. Resimdeki afiş Türkistan-Sibirya demiryolunun inşası hakkındaki dokümanter bir filme alt. Bu demiryolu, nice işçinin sosyalist disiplini ve nice "Komünist Cumartesi"ler sonunda bitirilebilmişti... "Komünist Cumartesi"ler, Sovyetler Birliği işçi sınıfının ken-

di inisiyatif ile 1919'da uygulamaya başladığı sosyalist üretim disiplinin tarihteki ilk şanlı örnekleri idi. İlk kez Moskova-Kazan demiryolu ana tamir atölyesi işçilerin normal vardiyaları bitirdikten sonra Cumartesi günleri fazladan ve ücretsiz olarak çalışma kararı alarak tarihte yeni bir çığır açıyorlardı.

1965 reformları sonrası; Bir Sovyet dergisinde "Güçlü Lokomotif" başlığıyla çıkan resim. Lokomotifin önünde "1 Ruble" yazıyor. (Ruble Rus para birimidir.) Yani "güçlü lokomotif" işçilerin bilinçli ve kararlı sosyalist disiplini olmaktan çıkmış, yerini "kararlılık" amacının yönlendirdiği kapitalist disiplin almış. Bir kere işçi sınıfı üretim araçlarından kopararak mülksüzleştirildikten ve dolayısıyla üretime olan ilgisin yitirdikten sonra, zaten burjuvazinin işsizlik kurbacı ve "maddi teşvik" tedbirlerini kullanarak işçileri çalışmaya zorlamaktan başka çıkış yolu olamaz!

1977 ANAYASASI: KAPİTALİST RESTEROSYONA YASAL KILIF!..

HALKI UYUTMAK İÇİN ESKİ ÇARE: DİN AFYONU...

1977 Anayasası "vicdan özgürlükleri" adı altında din propagandası yapmaktadır. Bu propagandanın kitleleri köleleştirmeye yönelik olduğu açıktır. Lenin, "insan tanrıya yakardığı sürece demokrasinin demokrasi olmayacağını, okuyabilen ve yazabilen herkes anlar" diyordu. Bugün ise Rusya'daki çeşitli dinlere ait tapınak sayısının 20 000'i aştığı ve Rus burjuvazisinin ibadeti teşvik ettiği bilinmektedir. (AEP'nin 1977 Rus Anayasasını eleştirisi) Sömürü ve zulmünü sürdürmek için daha "sopa ve papaz"a başvurmuş olan burjuvazi Rusya'da da aynı yöntemi uygulamakta devrilişinden yarım asır sonra Çarlık Rusyasını yeniden adım adım canlandırmaya çalışmaktadır.

Kruşçev, Stalin'i karalama kampanyası ile birlikte başlattığı kapitalist restorasyon öncülüğünü, proletarya devriminin reddine dayanan "barış içinde bir arada yaşama" ve "barışçıl geçiş" safsatalarıyla sürdürdü. Sovyetler Birliğinde sınıfların ve sınıf mücadelelerinin artık ortadan kalktığını, dolayısıyla devletin "bütün halkın devleti" ve partinin de "bütün halkın partisi" haline gelmiş olduğunu savundu. Bütün bunların sonucu olarak, partiye her sınıf ve ideolojiden insan, özellikle de yüksek bürokratlar, işletme müdürleri, aydınlar oluk oluk üye kaydedilmeye başlandı. Bu durum partiye ve devlete revizyonist burjuvazinin hakim olmasını getirdi.

Yeni Rus burjuvazisi 1936 Anayasasını yalnızca kağıt üzerinde kalan değersiz bir belge haline getirmekle yetinmedi; aynı zamanda onu hepten yok edebilmek için yeni bir anayasa hazırlama telaşına düştü. Yeni bir anayasa hazırlama kararıyla bu anayasanın en nihayet 1977'de kabul edilmesi arasında geçen 15 yıllık süre Rus bürokrat burjuvazisinin herşeye rağmen hayli direnişle karşılaştığını gösteriyor. 1977 Rus Anayasası proletarya devrimine ihanetin belgesidir; bu anayasa ile Rusya'da kapitalizmin restorasyonu meşrulaştırılmıştır. Yeni anayasa, devletin "bütün halkın devleti" olduğunu açık açık ilan etmektedir. Yeni anayasa tümüyle bu temel Üzerinde şekillendirilmiştir. Lenin'in, "devlet, sınıf çelişkileri arasındaki uzlaşmazlığın bir ürünü ve göstergesidir" diyen en temel öğretilerini reddeden bu anayasa, 1969 reformlarıyla tamamen restore edilen kapitalist üretim ilişkilerine uygun bir kılıf geçirmek, burjuvazinin baskı aracı olan devletin gücünü pekiştirmek ve kapitalizmin ideolojisini hakim kılmak için hazırlanmış bir belgedir.

Marksist-Leninist hareketin milli mesele ile ilgili görüşlerinin özeti

İbrahim Kaypakkaya

Bütün Yazılar. S: 206-209
Tufan Yayınları

Marksist-Leninist hareket, bugün Türk hakim sınıflarının Kürt milletine ve azınlık milliyetlere uyguladığı milli baskıların en amansız ve en kararlı düşmanıdır; milli baskılara diğer diller üzerindeki baskılara, milli imtiyazlara karşı en önde mücadele eder.

Marksist-Leninist hareket, Türk burjuva ve toprak ağaları tarafından ezilen Kürt Milliyyetinin Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nı, yani ayrılma ve bağımsız bir devlet kurma hakkını her dönemde ve kayıtsız şartsız tanır ve savunur. Marksist-Leninist hareket, devlet kurma hakkı konusunda da imtiyaza karşıdır. Halk demokrasisinin en temel ilkeleri bunu zorunlu kılmaktadır. Aynı zamanda Türk burjuva ve toprak ağalarının Türkiye de ki azınlık milliyetlere uyguladığı şimdiye dek görülmedik milli baskılar da bunu zorunlu kılıyor. Bu aynı zamanda bizzat Türk işçilerin ve emekçilerin özgürlük mücadelesi tarafından zorunlu kılınmaktadır, çünkü onlar, eğer Türk milliyetçiliğini yıkmazlarsa, onlar için kurtuluş imkansız olacaktır.

Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı, belli bir ulusun ayrılmasının gerekliliği ile asla karıştırılmamalıdır. Marksist-Leninist hareket, ayrılma sorununu her özel meselede somut olarak ele alır, "bir bütün olarak sosyal gelişmenin ve sosyalizm için, proletaryanın sınıf mücadelesinin menfaatleri açısından yargılar ve tayin eder". Marksist-Leninist hareket, tas-

vip etmediği bir ayrılma kararında da zor kullanmayı, engel ve güçlük çıkarmayı kesinlikle reddeder. Sınırlar, milletin kendi iradesiyle tespit edilmelidir. Bu, çeşitli milliyetlere mensup işçi ve emekçi yığınlarının karşılıklı güveni, sağlam dostluğu ve gönüllü birliği için zorunludur.

Marksist-Leninist hareket, genel olarak ezilen milliyetlerine ve özel olarak Kürt milletinin milli baskılara, zulme ve imtiyazlara karşı yönelmiş mücadelesini kesinlikle destekler; ezilen milletin milli hareketindeki genel demokratik muhtevayı kesinlikle destekler.

Marksist-Leninist hareket, Kürt milli hareketinin başını çeken burjuva ve küçük toprak ağalarına karşı da, Kürt proletaryasını ve emekçilerinin sınıf mücadelesini yürütür ve yönetir. Kürt burjuva ve toprak ağalarının milliyetçiliği güçlendirmeyi hedef alan eylemlerine karşı, Kürt işçi ve emekçilerini uyarır. Marksist-Leninist hareket, çeşitli milliyetlerin burjuva ve toprak ağası sınıflarının kendi üstünlükleri için giriştikleri mücadeleler karşısında kayıtsızdır.

Marksist-Leninist hareket, milli baskılara karşı mücadeleyi toprak ağalarının, şeyhlerin, mollaların vb... durumunun güçlenmesiyle bağdaştırma çabasında olanlara karşı mücadele eder.

Marksist-Leninist hareket, Türk hakim sınıflarıyla işbirliği yapan Kürt büyük feodal beylerinin, din adamlarının büyük burjuvalarının, işçileri ve emekçileri bölme çabalarını, el altından Türk burjuva ve

toprak ağalarıyla, bütün milliyetlerin emekçi halklarının aleyhine daleveralar yürüterek işçileri ve emekçileri uyutma çabalarını çoğu zaman milliyetçi sloganlarla örtbas etmeye çalıştıklarını bilmektedir ve bunlara karşı mücadele eder.

Marksist-Leninist hareket, Lenin yoldaşın da işaret ettiği gibi, bütün ülkelerin ve hele ezilen ülkelerin geniş emekçi yığınları önünde bıkmadan, usanmadan siyasi bakımdan bağımsız devletler kurma maskesi altında, gerçekte iktisadi, mali ve askeri alanlarda kendilerine tamamen tabi devletler yaratan emperyalist devletlerin sistemli biçimde uyguladıkları aldatmacayı açıklar ve suçlar.

Marksist-Leninist hareket, işçi sınıfının ve diğer emekçilerin belli bir devlette, birleşik örgütlerde siyasi, sendikal, kooperatif, eğitsel vb. örgütlerde kaynaştırılmasını savunur. İşçileri ve emekçileri milliyetlerine göre ayrı ayrı örgütlerde toplama eğilimiyle mücadele eder. Çünkü değişik milliyetlerin işçileri ve emekçileri, uluslararası sermayeye ve gericiliğe karşı ancak bu şekilde başarılı mücadele yürütme imkanına kavuşur; bütün milliyetlerin toprak ağalarının, din adamlarının ve burjuva milliyetçilerinin propagandasıyla ve gerici özlemleriyle ancak bu şekilde başarıyla mücadele etme imkanına kavuşur.

Marksist-Leninist hareket, ülkemizde her milliyetten burjuva ve küçük-burjuva oportünist partiler ve akımlar tarafından genellikle benimsenen "kültürel-mille özerklik" planını kesinlikle reddeder. Çünkü bu plan, bir tek devletin eğitim

işlerinin milliyetlere göre bölünmesini önermektedir; böylece, her milliyetin işçi ve emekçilerini, o milliyetin burjuva ve toprak ağalarının kültürüne bağlamayı ve onları manevi bakımdan köleleştirmeyi hedef almaktadır. Dolayısıyla, hem demokrasi açısından, hem de proletaryanın sınıf mücadelesinin menfaatleri açısından son derece zararlıdır.

Marksist-Leninist hareketin demokratik halk diktatörlüğü sisteminde milli meseleye getireceği çözüm şudur;

Demokratik halk diktatörlüğü sisteminde bütün milletlerin ve dillerin tam eşitliği garanti edilecektir. Hiç bir zorunlu dil tanınmayacak, halka bütün yerli dillerin öğretildiği okullar sağlanacaktır. Halk devletin anayasası, her hangi bir milletin, herhangi bir imtiyaza sahip olmasını ve milli azınlığın haklarına her hangi bir imtiyaza sahip olmasını ve milli azınlığın haklarına her hangi bir tecavüzü kesinlikle yasaklayacaktır. Bütün bunların gerçekleşmesi için, özellikle yaygın "bölgesel özerklik" ve tamamen demokratik yerel kendi kendine yönetim gereklidir. Bu özerk ve kendi kendini yöneten bölgelerin sınırları, ekonomik ve sosyal şartlar, nüfusun milli bileşimi vb... temeli üzerinde, bizzat mahalli nüfus tarafından tayin edilecektir.

Milli meselede ki temel şiarımızı bir kere daha tekrarlayalım:

"Bütün uluslar için tam hak eşitliği; Ulusların Kendi Kaderini Tayin etme hakkı; bütün ülkelerin işçilerinin (ve ezilen halklarının) birleşmesi".

MARKSİST-LENİNİST HAREKET KEMALİZMİN VE DEVLETİN DURUMUNU ORTAYA KOYDUĞUNDA, ÇOĞU KİŞİ KEMALİST DEVRİMCİ VE ANAYASA SAVUNUCUSU İDİ!...

Geçmişte olduğu gibi bugün de bütün oportünistler Marksist-Leninist Hareketin Kemalizm hakkındaki görüşlerine şiddetle karşı çıkmakta, savunulan Marksist-Leninist görüşlerin karşısında yer almaktadırlar. Her türden oportünist farklı sebeplendirmelerle de olsa Marksist-Leninist Hareketin karşısında, ona karşı olma temelinde birleşiyorlar. Kemalizme onda olmayan Özellikler bahsederek hem geçmişlerini temize çıkarmaya, hem de revizyonist görüşlerine sözde teorik kılıflar bulmaya çalışıyorlar. Bunların yaptıkları şey Kemalizmi savunan çeşitli faşist, revizyonist ve modern revizyonist kesimlerden daha sinsice Kemalizmi savunmaktan başka bir şey değildir.

Şimdi hala savunulan bu tür görüşlerin 'teorileri' 1971 yıllarında atılmıştır. Bugün Marksist-Leninist Hareketin görüşlerine çamur atma yarışına giren ya da geçmişlerinin devrimciliğiyle Övünenlerin önemli bir bölümü, İ. Kaypakaya önderliğindeki Marksist-Leninist Hareket Kemalizm ve diğer bir dizi temel konuda doğru görüşleri ortaya koyup savunurken, henüz 'Kemalist devrimci' idiler. Bunlar kendilerini 'marksist' olarak görüp göstermelerine rağmen 'Marksist-Leninist olma' ile 'Kemalist olma' arasında bir çelişme bile görmüyorlardı. Bu düzeni yıkıp yerine demokratik halk iktidarını kurma mücadelesini 1960 Anayasasını uygulamak uğruna mücadele olarak görüyorlardı. Silahlı mücadele konusunda İlhamlarını M. Kemal'in 'Nutuk'larından aldıklarını açıklıyorlardı.

Bütün bunları yapanlar şimdi Marksist-Leninist Hareketin görüşlerinin üzerini örtmeye çalışıyorlar. Geçmişlerini gizlemeye, Marksist-Leninist Hareketle aralarındaki bir küçük burjuva akımı olarak nitelik farkının üzerini örtmeye çalışıyor, bunun için olmadık gayretlere girişiyorlar. Daha dün kadar Ülkemizdeki hakim sınıfları 'tekelci burjuvazi' diye gösterip, bu görüşü 'Marksizm' diye piyasaya süren Halkın Kurtuluşunun şimdi Parti Bayrağı adlı dergide İ. Kaypakaya'nın önderliğindeki Marksist-Leninist Hareketin başından beri doğru bir şekilde tespit ettiği 'komprador burjuvazi'yi değerlendirmesinde 'hata'lar bulmaya çalışmaları bunların "oportünist" nitelikleriyle tam bir uyum halindedir. Onların bütün belgeler ortada iken görüşlerimizin Üzerini örtmeye, çeşitli

Marksist-Leninist tespitleri özünden kopararak 'yeniden' formüle etme tavrına girişmeleri hiç bir

gerçeği gizleyemez.. Ortada olan gerçekler oportünist çabalarla karartılamaz.

Geçmişte Kemalist önderliği 'milli burjuvazi', 'asker-sivil-aydın zümre', 'küçük burjuvazinin en radikal, en kesimi' vs. şeklinde gösterip savunanların takipçileri olduklarını ilan eden D. Yol, Kurtuluş gibi küçük burjuvazinin 'sol' siyasi çizgileri de bugün temelde farklı görüşler savunuyorlar. M. Çayan'ın bu revizyonist görüşlerinin özünü devam ettiriyorlar.

HK oportünistleri 'Kemalistler ulusal kurtuluş savaşında esas olarak toprak ağalarıyla sıkı bağları olan Türk milliyetine mensup tefeci ticaret burjuvazisinin temsilcileri olarak hareket ettiler' demekte, savaştan sonra iktidarı ele geçiren sınıfın milli burjuvazinin sağ kanadı olduğunu savunmaktadır. Devletin de başlarda bu sınıfın damgasını taşıdığını, faşist olmadığını, devletin faşistleştirilmesinin 1929 buhranı sırasında olduğunu belirtmektedir.

HK'nun Kemalizm hakkındaki görüşleri tam bir kafa karışıklığını yansıtmaktadır. Bir yandan 'varlığını sürdürmesi esas olarak emperyalizmin varlığına bağlı' diyerek komprador burjuvaziyi tanımlamakta, öte yandan Kemalist önderliğin orta burjuvazinin sağ kanadı olduğunu savunmaktadır.

Bu görüşler Kemalist önderliğin Türk ve müslüman komprador burjuvazi ve toprak ağalarının temsilcileri olduğunu, bunları temsil eden devletin başından itibaren faşist bir devlet olduğunu gizleyen görüşlerdir. Bu görüşler komprador burjuvazi ve toprak ağalarının bir kesimine karşı, emperyalistlere ve faşizme karşı teslimiyet Öğütleyen, onlara karşı tutarlı bir

mücadele verilmesini engelleyen görüşlerdir. Bu tespitler kendisini, bu gün CHP'nin hakim sınıfların esas olarak B. Alman emperyalizminin uşaklarının faşist bir partisi olmadığı şeklindeki görüşlerde de göstermektedir.

HK nun Kemalizm hakkındaki revizyonist görüşleri, onun emperyalizme, hakim sınıflara ve onların faşist iktidarlara karşı mücadele anlayışına bu şekilde yansımaktadır. Marksist-Leninist Hareketin görüşlerini 'eleştirmek' için D. Perinçekle-

rin Kemalizm hakkındaki kitabını kılavuz kabul edenlerin varacakları yer elbette bundan farklı olamaz.

HB oportünistleri ise Marksist-Leninist Hareketin bu konudaki görüşlerini genel olarak kabul etmiş görünüyorlar. Fakat onlar her konuda olduğu gibi bu konuda da samimi-yetsiz ve fırsatçı bir tavır takınıyorlar.

HB nin 8. sayısında yani henüz HK, HB, HY den oluşan üçlü oportünist blokun etrafa 'Proletarya Partisi'ni inşa edecekleri şeklindeki hizipler konfederasyonu ile ilgili revizyonist görüşleri yayarken, hatalara karşı 'keskin' bir tavır takınıyor, İ. Kaypakaya 'tek yanlılığı' düşmekle suçlanıyordu. Ama' oportünist blok dağılıp iş basa düşünce yani "Proletarya Parti'si"(!) ni bu oportünistlerin hepsinin tek başlarına 'inşa' etme durumları ortaya çıkınca İ. Kaypakaya'nın yaptığı 'hata'da 'tali duruma düşmüş oldu.

Bunların yaptıkları Marksist-Leninist hareketin görüşlerini alıp sözlerini savunma içini revizyonist özle doldurma tavrıdır. Sahtekarca sahip çıktığı bu görüşleri tekkelerinin yaşatılması için bir araç olarak kullanmaktadırlar.

HY oportünistleri ise Kemalist hareketin kendi kendisine 'darbe indirdiği'ni söyleyecek kadar saçmalamakta, Kemalist hareketin 'komprador kapitalizme darbe indirmesinden bahsetmektedir. Bunlar Kemalist önderlik içerisine feodalleri de sokmayarak, Kemalistlerin feodalizme de 'darbe' vuran bir hareket olduğunu gizliden gizliye savunmakta, Şefik Hüsnü, oportünistin izinden yürütmektedir. Daha ilk sayılarından itibaren Ş. Hüsnü'lerin, D. Perinçek'lerin görüşlerini savunmak şimdi ... önemli bir bölümünü TİKP' ile birleştirmiştir. Revizyonizmi savunup bunda ısrar etmenin kaçınılmaz sonu budur.

Şimdi 'Devrimci HY' olarak revizyonizmi şu ya da bu şekilde yaşatmaya, devam ettirmeye çalışanlar da Kemalizm konusunda farklı düşünmemekte, geçmişteki görüşlerini savunmaktadırlar.

M. Çayan'ın mirasını paylaşamayan küçük burjuvazinin bir dizi 'sol' akımını ise aslında bu tür konular pek meşgul etmemektedir. Bu konuda ya genel sözlerle ya da 'yeni' teorik kılıflar geçirmeye çalışarak eski görüşleri savunmaktadırlar.

M. Çayan Bütün Yazılar'da, 'Kemalistler için ülkemizdeki, asker-sivil-aydın zümrenin jakobenleri diyebiliriz' demekte; 'Kemalizm soldur; milli kurtuluşçuluktur' diye alkışlamaktadır.

Revizyonistler geçmişten bu yana dışlarındaki çeşitli akımlara payeler

dağıtarak kendilerinin 'Marksist-Leninist' olduklarını ispatlamaya çalıştılar. Ş. Hüsnü'nün 'komünist'liği Kemalistlere 'milli burjuva' payesi verilerek kazanıldı. Şimdiki oportünistler de reformist yüzlerini gizleyebilmek için reformculuğu CHP'ne bahşediyor, "proleter devrimciliklerini bu şekilde ispatlamaya çalışıyorlar.

M. Çayan'ın Kemalizme 'küçük burjuvazinin en sol, en radikal kesimi' diye paye takması da öyledir. M. Çayan 'küçük burjuva'lığı Kemalistlere bırakıp, kendisini 'sosyalistlik' mertebesine çıkarmıştır.

Bu anti-Marksist-Leninist görüşler emperyalizme karşı mücadele ruhu değil, teslimiyetçilik aşılacaktır. Bu görüşler her an komprador burjuvazi ve toprak ağalarının peşinden gitmeye hazır olan görüşlerdir. Hakim sınıfların bir kesimini faşist gören, diğer kesimlerini alkışlayan görüşlerdir.

Küçük burjuva çizgisi 'sol'dan da gitse, sağ bir çizgi de izlese çıkacağı kapı aynıdır. Aynı sınıf temeline sahip olan HK dan, HB, H Y ne kadar sağ oportünistler, D. Yol, Kurtuluş gibi 'sol' oportünistlerle bu noktada birleşmiştir. Bunların Kemalizm konusundaki yanlış görüşleri onları CHP hükümetini destekleme, anti-faşist görme konusunda aynı noktaya getirmiştir.

Kemalizm konusunda Marksist-Leninist Hareketin görüşlerine karşı cephe alanlar böylece hakim "sınıflara karşı tavır konusunda da birleşmişlerdir.

Bütün bu oportünistlerin emperyalizme karşı teslimiyet, hakim sınıfların faşist kesimlerini 'reformcu', "solcu" diye gösterme bir faşist klişe karşı diğerini tercih etme onu destekleme çizgileri, Kemalizm konusundaki revizyonist görüşleriyle tam bir uyum halinde ve bu görüşlerin kaçınılmaz sonudur.

Bu görüşler geçmişte devrimcileri, devrim diye bu düzeni, bu devleti savunmaya götürmüştü. Bunlar mahkemelerde Kemalistlikleriyle övünen devrimciler olmuşlardı. Revizyonist görüşler terkedilmedikçe aynı şeylerin şu ya da bu şekilde tekrar edilmesi kaçınılmazdır. Devrime ve halka hizmet etmek isteyenler bu görüşleri terketmeli, Kemalizme onda olmayan özellikler atfetmemelidir. Ya Kemalizmi doğru tesbit edip, halka ve devrime hizmet edecek; ya da şimdi olduğu gibi CHP'nin, hakim sınıfların şu ya da bu kesiminin peşinden giderek emperyalizme ve uşaklarına karşı teslimiyet göstereceksin. Bütün devrimcilerin önündeki sorun işte budur.

KURTULUŞ SAVAŞI VE KEMALİZM

OSMANLI DEVLETİ VE 1. DÜNYA SAVAŞI

Merkezi-feodal Osmanlı Devleti 19. yüzyıl sonlarına doğru emperyalizmin insafsız sömürü ve yağma pençesine düştü ve emperyalizmin toprakları üzerinde dolu dizgin at oynattığı bir yarı-sömürge haline geldi. Emperyalistlerin "hasta adam" dedikleri Osmanlı Devleti gırtlığına kadar borca batmıştı. Emperyalistler alacaklarını toplayabilmek için devlet içinde devlet olan "Düyun-u Umumiye" teşkilatını kurmuşlardı. Düyun-u Umumiye 6.000 kadar memuruyla Osmanlı imparatorluğunun dört bir yanına ahtapot gibi yayıldı. Yıllar boyunca halkı haraca kesti; insafsızca soydu. Önceleri İngiliz-Fransız emperyalistlerinin hakimiyetinde olan Osmanlı imparatorluğu giderek Alman emperyalistlerinin etkinliği altına girmeye başladı. İngiliz-Fransız emperyalistlerine göre yeni gelişmekte olan emperyalist Almanya, Osmanlı imparatorluğu üzerindeki etkinliğini arttırmak için özellikle Türk milliyetinden olan komprador ticaret burjuvazi-

ŞNUROV

"Devrimin önderi Mustafa Kemal Paşa'ya izafeten 'Kemalist' adı verilen bu Türk millî devrimini, Türkiye'nin millî burjuvazisi yani tüccar, toprak ağası ve o sırada Türkiye'de çok az sayıda bulunan sanayiciler yönetiyordu. Köylü kitleleri örgütlenmemişti. Köylü yalnız millî düşmanını seçebiliyor, sınıf düşmanı olan büyük toprak sahiplerine, ağalara, tefecilere, vurguncu ve tüccarlara karşı savaş açmayı düşünemiyor, bunu beceremiyordu. Proletarya bu millî hareketin yönetilmesini esasen düşünemezdi, çünkü güçsüzdü, gerektiği gibi örgütlenmemişti; millî hareketin beşiği olan yerlerde (Türkiye'nin Asya bölümü olan Anadolu'da) sayı bakımından azdı. Proletarya'nın öncü partisi ve diğer devrimci işçi örgütlerinin rolü bu savaşta yok denecek kadar önemsizdi." (Türkiye Proletaryası, sf. 5-6)

"Türkiye tarım memleketi olduğu için tüccarların başlıca alışverişi tarım ürünleri üzerine idi. Böylece ticaret burjuvazisi, ağalar ve büyük toprak sahipleri ile sıkı bağlar kurdu. Her Türk köyünde ağa ve büyük toprak sahibi aynı zamanda tefeci ve köylü ürünlerinin belli başlı alıcısı ve satıcısı idi. Bu ağaların bazen un değirmeni, yağ ve kuru meyve işleyen küçük imalathaneler ve diğer ufak tefek teşebbüsleri oluyordu. Ağalar aynı zamanda tarım ürünlerini toptan satın alan büyük ticaret firmalarının acenteleri durumundaydılar.

Bu koşullar altında Türkiye Avrupa kapitalizmine yenilmiş olsaydı, yabancılar en kısa zaman içinde bütün ticareti ve sanayii ele geçireceklerdi. Türk burjuvazisi bir ölüm kalım sorunu ile karşı karşıya idi: Kapitalistlerin işgali altındaki liman şehirleri olmazsa, devlet kendilerin desteklemese, yabancılara verilen imtiyazlar devam edip Türkiye her bakımdan yabancı kapitale bağlı kalırsa, yurdun öz ticareti ve sanayii er geç ölecekti. Tüccarı, sanayiciyi, tarım ürünlerini yabancı ülkeler satan ağa ve büyük toprak sahiplerini devrimci kılan işte bu tehlike idi. Köylü, işçi ve küçük esnafın kapitalistler ve toprak ağalarına karşı duyduğu hoşnutsuzluk, ustalıkla yabancı kapitalistlerle mücadeleyle dönüştürüldü." (Türkiye Proletaryası, sf. 15-16)

"... Şu muhakkak ki Kemalist devrim, ezilenlerin müşterek düşmanı olan dünya emperyalizminin güçsüz bir hale getirilmesine yaramıştır. Bunun için devrimci olmadığı halde, Kemalist burjuvazi kendi isteğiyle olsun olmasın, yine de uluslar arası devrime yardımcı olmuştur. Devrim millî bilinci uyandırarak diğer Doğu'lu ve emperyalizmin sömürgeci ülkelere örnek oluyordu. Bunun için Sovyetler Birliği, İngiliz-Fransız emperyalizmine karşı savaşında Türkiye'yi destekliyordu." (Türkiye Proletaryası sf 17-18)

si ve toprak ağalarını dayanak alıyordu, ittifak ve Terakki Cemiyetinin temsil ettiği işte bu kesimdi. Türk ticaret burjuvazisinin subaylarla birleşerek 1908 Jön Türk Devrimini gerçekleştiren bu kesimi, iktidara oturduktan sonra keskin Alma i işbirlikçisi kesildi. 1. Dünya Savaşında işbaşında bulunan ittifak ve Terakkiciler vasıtasıyla Osmanlı Devleti Alman emperyalistleri isafında yer aldı. Almanya savaşta yenilgi ile çıkınca Osmanlı Devletinin toprakları galip emperyalistler tarafından ele geçirildi.

KURTULUŞ SAVAŞININ BAŞLAMASI

Anadolu'nun çeşitli yerlerinin emperyalistler ve onların desteğinde Yunanistan tarafından işgal edilmesinden sonra, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının tepkisi giderek şiddetlendi. Halkın kendiliğinden yükselmeye başlayan mücadelesi yer yer silahlı direnişe dönüştü. Halk, örgütlenmeye, çeteler kurmaya ve emperyalist güçlere karşı savaşmaya başladı. Fakat halkın emperyalizme karşı gelişen

bu mücadelesi, güçlü bir önderlikten yoksundu.

İşçi sınıfı sayıca azdı ve hala büyük oranda örgütsüz durumdaydı. 1920'de kurulan TKP, işçi sınıfını örgütlemeye çalışmalarına yeni başlamış durumdaydı, üstelik işçi sınıfının büyük kısmı esas olarak işgal altındaki şehirlerde toplanmıştı.

Köylüler de büyük oranda örgütsüzdü ve böyle bir mücadeleye önderlik edecek niteliklere sahip değildi. O zamana kadar güçlü bir toprak devrimi mücadelesi gelişmemişti ve köylülük böyle bir devrimci mücadele tecrübesinden yoksundu.

Millî burjuvazi ise zayıf ve cılızdı. Bu mücadeleye katılmasına ve büyük oranda katkıda bulunmasına rağmen, savaşın önderliğini ele geçirebilecek güçte değildi.

KURTULUŞ SAVAŞININ ÖNDERLİĞİNİ KEMALİSTLER ELE GEÇİRDİ

Türkiye bir tarım ülkesi olduğu için tüccarların başlıca alışverişi tarım ürünleri üzerine idi. Bu nedenle ağalar ve küçük toprak sahipleri ile güçlü bağları vardı. Zaten ağalar ve büyük toprak sahipleri hem tefeci, hem de köylü ürünlerinin başlıca alıcı ve satıcısı; aynı zamanda tarım ürünlerini satın alan büyük ticaret firmalarının acenteleri durumundaydılar. Bu durumda Türkiye'nin sömürgeleştirilmesi ticaretin ve sanayinin tamamen emperyalistlerin eline geçmesine yol açacaktı. Dolayısıyla Türk ticaret burjuvazisi ve toprak ağaları bir ölüm kalım meselesiyle karşı karşıyaydı: ya İngiliz-Fransız emperyalistlerine teslim olmak ve emperyalist sömürden alman payı tamamen yitirmek; ya da emperyalist işgali kırmak ve yarı-sömürgelik şartlarını İngiliz-Fransız emperyalistlerine kabul ettirmek, böylece emperyalist sömürden pay almak için mücadeleye girişmek.

Padişah, onun çevresindeki din adamları ve ulema takımı, bazı toprak ağaları ve Rum, Ermeni, Yahudi kompradorlar birinci yolu seçtiler ve İngiliz-Fransız emperyalizmine teslimiyet bayrağını çektiler. Kemalistlerin temsilciliğini yaptığı Türk ve Müslüman komprador burjuvazi, toprak ağaları, büyük toprak sahipleri, az

sayıdaki sanayiciler ise ikinci yolu seçtiler ve emperyalist işgale karşı mücadeleye giriştiler.

Kemalistler, zaten başlamış olan ve hızla yayılan çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının Kurtuluş Savaşının önderliğini ele geçirerek onu İngiliz-Fransız emperyalistlerinin ülkeyi sömürgeleştirme emellerine karşı bir kaldıraç olarak kullandılar.

KEMALİSTLER DAHA BAŞINDAN İTİBAREN EMPERYALİSTLERLE İŞBİRLİĞİNE GİRİŞTİLER

Emperyalistlerle uzlaşma imkanı doğunca Kemalistler el altından onlarla anlaşmalar imzalamakta gecikmediler. Kemalistlerin korkusu, emperyalizme karşı silaha sarılan halkın, silahı er-geç emperyalizmin ülke içindeki uşaklarına karşı da çevirebileceği idi.

Kemalistler emperyalistlerle anlaşabileceklerine emin olana kadar ihtiyatlı bir politika izlemişlerdir. İşçilerin, köylülerin ve diğer emekçilerin, dışarıda ise Sovyetler Birliğinin desteğini yitirmek için ikiye bölünmüşlerdir. Bir yandan yardım koparmak için İngiliz-Fransız emperyalistlerine en aşırı iltifatları yağdırırken, diğer yandan İngiliz ve Fransız emperyalistleriyle yapılacak anlaşmalara zemin hazırlamak için, 23 Şubat 1921'de toplanan Londra Konferansına Anadolu'daki komünistlere karşı bir sindirme kampanyası başlatarak ve Mustafa Suphi'yle birlikte 14 yoldaşını katlederek katılmışlardır. Böylece emperyalist efendilerinin tevaccühünü kazanmaya çalışmışlardır. Konferansa katılan heyetin başı Bekir Sami, Türkiye'nin anti-Sovyet blokuna katılacağını açık açık ilan etmiştir. Yine konferansın devam ettiği günlerde, Kemalist Hükümet Sovyetler Birliği'nin Ardahan ve Artvin'i terketmesini istemiş ve Batum'u işgal etmeye girişmiştir. Fakat emperyalist efendileri Kemalistlere yüz vermeyince tekrar ikiye bölünmüş Sovyetler Birliğine yanaşmak zorunda kalmışlardır.

KURTULUŞ SAVAŞIYLA SÖMÜRGE TOPRAKLAR KURTARILDI; YARI-SÖMÜRGE, YARI-FEODAL YAPI İSE AYNE MUHAFAZA EDİLDİ

Kurtuluş Savaşıyla işgal altındaki topraklar kurtarıldı. Emperyalistlere tanınmış olan ayrıcalıklardan bir kısmı kaldırıldı. İthal mallarından daha fazla gümrük alınmaya başlandı. Yabancı sermayeye tanınan rüçhan hakları kaldırıldı. Fakat yine de Türkiye emperyalizminin bir yarı-sömürgeci olarak kaldı. Demiryolları, birçok fabrikalar, maden ocakları emperyalistlerin elinde idi; Avrupa'nın en büyük bankaları Türkiye'de faaliyetlerini sürdürmeye devam ettiler.

Kemalistler emperyalistlerin baskısıyla eski borçları kabul etmek zorunda kaldılar. Hem de karşılığı altın parayla ödenmek kaydıyla. Bunun yanında emperyalistlere ticaret özgürlüğü tanındı. Yabancılar Türklerden fazla ya da özel herhangi bir hakka sahip olmamalarına rağmen bu, "eşit olmayanlar arasında eşitlik"ten başka bir şey değildi. Yani

emperyalistlerin güçlü sermayesi ile cı-lız Türk burjuvazisinin sermayesi ara-sında bir eşitlik!

Şnurov bu gerçeği şöyle dile getiri-yor: "Türkiye'nin en büyük kapitalistleri yabancılardır. Bütün maden işletmelerin-den başka bir de demiryollarının büyük bir kısmı ve tarım ürünlerini işleyen fab-rikaların çoğu yabancıların elindedir.

Türkiye milli ekonomisine 1.100 milyon Frank yabancı sermaye yatırıl-mıştır. Sermayenin 450 milyonu Alman, 35 milyonu Fransız, 200 milyonu İngiliz ve 100 milyonu diğer ülkelerin sermaye-sidir." (Türkiye Proletaryası, Yar Yayın-ları, sf. 73)

Yine Şnurov 1929 yılında yazdığı broşürünün bir başka yerinde de Türki-ye'nin bir yarı-sömürge olduğunu şöyle belirtiyor:

"Türkiye az-gelişmiş, yarı-sömürge olan bir ülkedir. Türk işçisi ve köylüsü-nün sırtından Almanya ve İngiltere kapi-talistleri servetler sağlıyorlar." (age, sf. 57)

Bütün bunlar da göstermektedir ki Kemalist Devrim emperyalizmin ülke-deki egemenliğine son vermemiş, aksine onun yarı sömürge şartlarda devamını sağlamıştır. Sultanlık kaldırılmış; sö-mürge topraklar kurtarılmış; böylece sö-mürge, yarı-sömürge, yarı feodal yapı, yarı-sömürge, yarı feodal bir hale gel-miştir. Bilindiği gibi 1917 Ekim Devri-mi, dünyada "proleter devrimleri çağı"nı açtı. Dolayısıyla eski burjuva demokra-tik devrimler çağı kapandı. Kemalist Devrim proleter devrimleri çağında meydana gelmesine rağmen proleter dünya devriminin değil, eski burjuva devrimlerinin güdük, toprak devrimi im-kanına karşı gelişmiş bir parçasıdır. Fa-kat emperyalizmi geçici olarak zayıflat-tığı için proleter dünya devriminin geçi-ci bir müttefiki olmuştur.

Mao Zedung da, Kemalist devrimin, "proleter devrimleri çağında yer alması-na rağmen dünya proleter devrimlerinin bir parçası değil, eski burjuva demokra-tik devrimlerinin bir parçası" olduğunu özellikle belirtir.

Kemalist Devrim, kendi isteğiyle ol-sun olmasın işgalci İngiliz-Fransız emperyalizmini zayıflatarak uluslar arası devrime yardımcı olmuştur. İşte Lenin ve Stalin'in, onların önderliğindeki Sovyetler Birliği'nin Kurtuluş Savaşını desteklemesinin nedeni budur.

Kurtuluş Savaşının başını, Türk ve müslüman komprador burjuvazisi, toprak ağaları, tefeciler, az sayıdaki sanayi burjuvazisi çekti. Bunların için-deki hakim unsur ise ticaret burjuvazisi oldu. Hakim sınıfların bu kanadı Kur-tuluş savaşından sonra, diğer kanadın, Padişah çevresindeki din adamları, ulema, bazı toprak ağaları ve Rum, Ermeni, Yahudi kompradorlar kesi-minin hakim yerini ele geçirdi, işte Kemalist faşist diktatörlük esas olarak Türk ve müslüman olan birinci kesimin menfaatlerini temsil etmekteydi. Kemalist iktidar siyasi bakımdan bağımsız bir milli burjuva iktidarı değil,

birinci kampa dahil olan komprador burjuvazi ve toprak ağalarının emperyalizme bağımlı iktidarıydı. CHP başından beri işte bu kampın siyasi temsilcisi olmuştur. İkinci kamp ise, savaşta önemli ölçüde zayıflamasına rağmen, yine de gücünü kısmen muhafaza etmiştir. Bu kesim, kendisine siyasi örgütlenme özgürlüğü tanınmadığı dönemlerde CHP içinde bir muhalefet kanadı olarak yer almıştı. 1925'te kurulan Terakkiperver Fırka, 1930'da kurulan Serbest Fırka ve çok partili sisteme geçilmesiyle kurulan Demokrat Parti; 1960'tan sonra onun yerine kurulan Adalet Partisi esas olarak bu kampın siyasi temsilcileridir. Kemalistler, daha Kurtuluş Savaşının hemen ardından adım adım açık faşizme geçtiler. Böylece daha savaş yıllarından itibaren işçilere, köylülere ve bütün emekçilere karşı uygulamaya başladıkları baskı ve zulmü pekiştirip sistemleştirdiler.

"Kemalist burjuvazi emperyalistlerle barış paktını imzaladıktan sonra başlıca liman şehirleri olan İstanbul ve İzmir Türkiye'ye iade edildi... Burjuvazinin artık emekçi kitlelerinin desteğine ihti-yacı kalmamıştı. Sınıf kavgasının büyümesine engel olmak lazımdı, öyle ya, yerli olsun, yabancı olsun, bu kavga bütün sömürenlere, bütün kapitalistlere karşı açık savaş halini almak üzereydi." (Snurov, age, sf. 42)

Kemalistler, hayır işleriyle uğraşan ve doğrudan devlet kontrolü altında çalışan burjuva demokler dışında hemen hemen tüm dernek ve sendikaları kapattılar. Her türlü gösteri, eylem ve grevi yasakladılar. Mustafa Suphi ve 14 yoldaşının katlinden sonra ismine layık bir parti olmamasına rağmen TKP üzerinde azgın bir baskı uyguladılar. Sayısız komünisti, yurt-sever ve demokrasi tutukladılar, zindan-larda çürüttüler.

İstanbul Sendikalar Birliği (Amele Teali)'nin 1927 yılında Kapatılması ve binasının yağma edilmesi üzerine Profintern yönetim kurulunun yayınladığı bildiride şöyle deniyordu: "Profintern'in yönetim kurulu, dünya işçilerini Türkiye sınıfsal birliklerinin yağma edilmesine karşı protestoya davet ederken, Kemalistlerin yağma metodlarına, bozgunlarına ve işçi sınıfını faşist usullerle dejenere etme te-şebbüslerine karşı mücadeleye ve Türk işçisine yardıma çağırıyor!" (Şnurov, age, sf. 47-48)

Kurtuluş Savaşı öncesinde Türkiye aynı zamanda yarı-feodal bir ülkedydi. Yani feodalizm hala burjuva demokratik bir devrimle tasfiye edilmemişti. Feodal güçlerEmperyalizmin esas dayanağı, a zamanda iktidar ortağı duru-mundaydılar. Zaten Kemalistler de komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıflarının Türk ve müslüman olan kesiminin temsilcisiydi. Bu nedenle Kemalistlerden feodalizmi tasfiye etmelerini beklemek, her şeyden önce eşyanın tabiatına aykırıdır. Nitekim bırakalım Kemalistlerin feodalizme

karşı mücadele etmesini, Kemalistler bizzat temsilciliğini yaptıkları toprak ağası kesiminin daha da güçlenmesine hizmet ettiler. Hatta ülkeden kaçan bir çok Ermeni, Rum, vb. toprak sahiplerinin de topraklarını gasp ederek yeni ağalar türedi. Kemalistlerin köylülere karşı her türlü demagojiye başvurmalarına rağmen "toprak reformu" lafını dahi ağızlarına almamaları, yine onların toprak ağalarının çıkarlarını temsil ettiklerine bir başka kanıttır. Kemalist faşist diktatörlük, bütün azınlık milliyetler, özellikle de Kürt milleti üzerinde azgın bir milli baskı politikası uyguladı. Türk şovenizmini bütün gücüyle körükledi ve yaydı. Azınlık milliyetlerin ve Kürt milletinin bütün haklarını gasp etti. Onların dil-lerini yasakladı. Kürt milli hareketlerini insafsızca ezdi. Kitle katliamlarına girişerek binlerce kişiyi kesti. Kemalist Hükümet döneminde katledilen Kürt işçi ve köylülerinin sayısı 60.000'in üzerindeydi.

1925'teki Şeyh Sait isyanı bahane edilerek tekrar kurulan İstiklal Mahkemeleri ile ve ilan edilen "örfi idare"ler altında Kürt milletine karşı azgın bir milli zulüm uygulandı. Bu olay bahane edilerek işçi, köylü ve bütün emekçi kitleler üzerinde yoğun bir baskı ve zulme girişildi.

MARKSİST-LENİNİSTLER KUR-TULUŞ SAVAŞINDA NEYİN STALİN

"Kemalist bir devrim ancak Türkiye, İran ya da Afganistan gibi, sa-nayi proletaryasının hiç olmadığı ya da pratikte hiç gözükmediği ve güçlü bir toprak devrimini olmadığı yerlerde mümkündür. Kemalist bir devrim bir üst tabaka devrimidir, yabancı emperyalistlere karşı müca-dele içinde ortaya çıkan ve daha sonraki gelişmesi esas olarak işçileri ve köylülere, pek muhtemel bir toprak devrimini hedef olan bir milli ti-caret burjuvazisi devrimidir." (Çin devrimi ve Türkiye üzerine- Prole-ter Yol Yayınları, s. 107-108)

"Uluslar arası durumları bakımından Çin ve Türkiye arasında varo-lan farklılık da akılda tutulmalıdır. Türkiye ile ilgili olarak emperya-lizm, Suriye, Filistin, Mezopotamya ve emperyalistler için önem taşı-yan diğer noktaları kopartarak bazı başlıca taleplerini teminat altına al-mıştır. Şimdi Türkiye on-oniki milyon nüfusu olan küçük bir ülke bo-yutlarına indirgenmiştir. Emperyalizm için önemli bir pazara, ya da ha-yati bir yatırım alanı değildir. Bunun böyle olmasının nedenlerinden bi-ri, eski Türkiye'nin sadece Anadolu'da kenetlenmiş bir Türk nüfusuna sahip bulunan bir milliyetler bileşimi olmasıdır. (Çin devrimi ve Türki-ye üzerine- Proleter Yol Yayınları, s. 109)

"Ya da söz gelimi Zinoviev'i alalım. Bu yılın nisan ayında SBKP (B) MK'nın Plenumu'nda dağıtılan tezlerinde Zinoviev, Vuhan'daki Guomindag'ı 1920 döneminin Kemalist hükümeti olarak karakterize ediyordu. Ama bir Kemalist hükümet, işçilerle ve köylülerle savaşan, içinde Komünistlere yer olmayacak olan bir hükümettir. Vuhan'ın bu şekilde karakterize edilmesinden bir tek sonuç çıkarılabileceği açıktır: Vuhan'a karşı kararlı bir mücadele, Vuhan hükümetinin yıkılması.

Bu da, alelade insanların, alelade insan mantığıyla düşünmeleri ge-reken bir şeydir." (Çin devrimi ve Türkiye üzerine- Proleter Yol Yayın-ları, s. 150-151)

MİRASÇISIDIRLAR?

Ülkemizde eskiden beri üzerinde fırtınalar koparılan ve bir tülü paylaşılamayan M. Kemal'in mirası işte böyle bir mirastır. Şimdiye kadar ki tüm hakim sınıf sözcüleri ve her türden oportünistler, revizyonistler hep M. Kemal'in keskin mirasçısı kesilmekte-dirler. Hatta Kemalizmin şakşakçılığı o kadar göklere çıkarılmıştır ki ülkemizde bir zamanlar "Kemalizm devrimciliği" bir moda haline gelmişti.

Ş.Hüsnü, H. Kıvılcımlı, D. Avcıoğlu, M. Belli, Aren-Boran-Aybar vb. kaşarlanmış revizyonist ve oportünist-leri Kemalizmin en keskin dalkavuk-larıydı. Bugün ise en keskin Kemalizm dalkavukluğunu artık karşı-devrim saflarındaki yerini açıkça almış bulunan başının D. Perinçek kaşarlanmış revizy-onistinin çektiği "TİKP-Aydınlık" çete-si yüklenmiştir.

Halkın Kurtuluş, Halkın Birliği, Halkın Yolu, Devrimci Yol, Kurtuluş vb. küçük burjuva siyasetler de onları daha utan-gaç bir tavırla geriden izlemekte, kendi-lerini bir türlü Kemalizmin hayranlığından kurtaramamaktadırlar. Marksist-Leninistler ise, yukarıda iç yüzü ortaya koyulan Kemalizmin mirasçısı olamazlar. Onların Kurtuluş Savaşında sahip çıkacakları tek miras, halkımızın emperyalizme karşı mücade-lesi, bitmez tükenmez enerjisi, yiğitliği ve kahramanlığıdır!

Modern Revizyonistler Bu Konuda da Birleşti: Kemalist önderliği milli burjuva diye gösteren TİKP ve T K P HALKI HA K İM SINIFLARIN PEŞİNE TAKMAYA ÇALIŞI YORLAR..

Geçmişten bu yana "Sovyet modern revizyonistlerine karşı çıktığım" söyleyen TİKP'nin bu sözlerinin 'ciddiliği' artık daha iyi anlaşılıyor. Gerçekte onlar geçmişte de bir dizi konuda modern revizyonist tezler ileri sürüyor, her türden revizyonist ve oportünistle birleşiyordu. H. Kıvılcımlı Troçkisti'ni büyük 'Marksist-Leninist' şahsiyet diye gösteriyor, program taslaklarında Rus sosyal emperyalizminden tek kelime ile bahsetmiyorlardı. Dillerinden "Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi" sözlerini düşürmüyor, bütün temel konularda revizyonist ve modern revizyonistlerle aynı safta yer alıyorlardı.

Çin'de burjuvazinin iktidarı ele geçirmesi ve 'Üç dünya teorisi' adlı modern revizyonist karşı-devrimci tezlerini sistemleştirmeleriyle birlikte safi m, zaten uzun zamandır savunduğu ve yapısına uy gün olan bu 'teori'nin yanına da tuttu.

Bugün TİKP, Rus sosyal emperyalizmi dışındaki diğer bütün emperyalistleri desteklemekte, sonuçta emperyalizme karşı tavır almadığı için sosyal emperyalistler; ve uşaklarıyla da uzlaşmaktadır, "üçüncü dünya ülkeleri tarihin çarkını ileri döndüren itici güçtür" sözleri altında komprador burjuvazi ve toprak ağalarının kanlı faşist diktatörlüklerini desteklemektedir. Şahlara, Videlalara halkların 'bağımsızlık savaşçıları' diye alkış tutmaktadır. Faşist ve sosyal, faşist diktatörlükleri "empera-

BU DA, KOMUTANLARI M. KEMAL OLANLARIN BELGESİ!

"Bizim Partimiz MİLLİ KURTULUŞ Cephesidir. Bizim partimizin komutanı Mustafa Kemal'dir. Bizim partimizin üyeleri Amerikan sömürücüleriyle ortaklık etmeyen bütün bir MİLLET'dir.

İŞÇİ —KÖYLÜ S. 7)

DOĞU PERİNÇEK:

"Hayır, bu bayrak kompradorların milli ihanet bayrağı değildir. Osmanlı Sultanlarının üç hilalli fetih bayrağı da değildir. Ay-yıldızlı albayrak, ezilen bir milletin kurtuluş savaşının sembolüdür. Bu bayrak, 30 Ağustosların, 9 Eylülün bayrağıdır, emperyalizme karşı direnişin bayrağıdır. Ay-yıldızlı bayrağı kompradorlar ve feodaller hiçbir zaman benimsemedi. Bayrağı askere giderken, düğünlerde, derneklerde, toplantılarda, savaşlarda dalgalandıran hep emekçi halktır. Bayrağı şehitlerin üzerine örten de emekçi halktır ve devrimcilerdir." (Aydınlık - 13 Eylül 1978)

lizme karşı ayağa kalkan üçüncü dünyanın" milli burjuva yönetimleri olarak görmektedir, işçi sınıfına ve bütün dünya halklarına 'iki süper güce karşı' hakim sınıflarla diğer emperyalistlerle birleşmelerini öğütlemektedir. TİKP bütün bu halk düşmanı tezlere bir gün-

ulaşmadı. O, bunun gibi tezleri milli burjuva çizgisizlediği dönemlerde de savunuyordu. Onları 'M-L-MZD' sözleri ile cilalayarak piyasaya sürüyordu. ...

mesela Kemalizme toz kondurmuyor, M. Kemal'i 'büyük devrimci', 'halkımı-

zın ilerici tarihinin bir parçası', 'milli burjuvazinin temsilcisi' şeklinde gösteriyordu.

TİKP bu tezlerinde hala ısrar ediyor. Sonuçta yıllardır savunduğu bu tezler onu hakim sınıfların bir bölümü ile kaynaştırmakla kalmadı, mücadele ettiğini çokça söylediği TKP ve onun efendisi Rus sosyal emperyalizmi ile de birleştirdi.

Şimdi "bunlar beraberce dünyanın birçok yerinde halklara komprador burjuvazi ve toprak ağalarının peşlerinden gitmelerini öğütüyorlar. Mesela TİKP Rus sosyal emperyalizmine tavır alan hakim si-

nifları 'bağımsızlık savaşçıları' diye alkışlıyor. TKP ise ABD emperyalizmine karşı mücadele eden Rus sosyal emperyalizminin uşaklarını 'Marksist-Leninist, 'devrimci', 'ilerici', 'ulusal burjuvazi' vs. diye alkışlıyor. Bazen da ülkemizde olduğu gibi B. Avrupa'daki emperyalist devletlerin uşaklarının ABD'yı tavır alışlarını beraberce kutluyorlar. Faşist CHP hükümetini beraberce destekliyorlar.

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarını milli burjuvazi diye gösterenler emperyalist uşaklarının mücadelesini alkışlamaktan, bir emperyaliste karşı diğerlerinin. Safında yer almaktan kurtulamazlar. 'Milli burjuvazi' adı altında hakim sınıflarla ittifak politikası çizip, karşı devrimcilerin safına geçer, onlara hizmet ederler.

Kemalist diktatörlüğü hala 'milli burjuva' diye göstermeye çalışan oportünistlerin kaçınılmaz olarak varacakları yer budur, önce emperyalizme karşı teslimiyet, sonra uşaklık, önce bir emperyaliste karşı çıkıp diğerlerine uşaklık... yapanlara sessiz desteke sağlamak, sonra hakim sınıfların tamamına uşaklık.

Geçmişte M. Kemal'e övgüler düzen TİKP işte bu gelişmeleri izleyerek şimdiki sonuca ulaşmıştır, Kemalizm hakkındaki safsata 'tez'ler savunulmaya devam edildiği sürece, bir dizi oportünistin de kaçınılmaz sonu İ. Bilen'lerin, D. Perinçek'lerin yanı olacaktır.

BREJNEVLERİN, DENG-HSİAO PİNG'LERİN UŞAKLARI HALKIMIZIN MÜCADELESİNİ ENGELLEYEMEZ

İŞTE, MARKSİST-LENİNİST HAREKETİN KEMALİZM HAKKINDAKİ TEZLERİ!..

"1. Kemalist devrim, Türk ticaret burjuvazisinin, toprak ağalarının, tefecilerin, az miktardaki sanayi burjuvazisinin, bunların üst kesiminin bir devrimcidir. Yani devrimin önderleri, Türk komprador büyük burjuvaziye toprak ağaları sınıfıdır. Devrimde, milli karakterdeki orta burjuvazi önder güç olarak değil, yedek güç olarak yer almıştır.

2. Devrimin önderleri, daha anti-emperyalist savaş yıllarında iken İtilaf emperyalizmi ile el altından işbirliğine girişmişlerdir; emperyalistler Kemalistlere karşı hayırhah bir tutum takınmış, bir Kemalist iktidara rıza göstermeye başlamıştır.

3. Kemalistler, emperyalistlerle

barış imzaladıktan sonra bu işbirliği daha da koyulaşarak devam etmiştir.

4. Kemalist hareket, özünde "işçilere ve köylülere, bir toprak devrimi imkanına karşı" gelişmiştir.

5. Kemalist hareketin sonucunda, Türkiye'nin sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal yapısı; yarı-sömürge ve yarı-feodal yapı ile yer değiştirmiştir; yani yarı-sömürge ve yarı-feodal iktisadi yapı devam etmiştir.

6. Sosyal alanda, eski milli azınlıklara mensup komprador büyük burjuvazinin ve eski bürokrasinin, ulemanın hakim mevkiini, milli karakterdeki orta burjuvazi içinden palazlanan ve emperyalizmler işbir-

liğine girişen yeni Türk burjuvazisi, eski Türk komprador büyük burjuvazisinin bir kesimi ve yeni bürokrasi almıştır. Eski toprak ağalarının, büyük toprak sahiplerinin, tefecilerin, vurguncu tüccarların bir kısmının hakimiyeti devam etmiş, bir kısmının yerini yenileri almıştır. Kemalistler, bir bütün olarak, milli karakterdeki orta sınıfın çıkarlarını temsil etmemekte, yukarıdaki sınıf ve zümrelerin menfaatlarını temsil etmektedir.

7. Politik alanda, hanedanlık çıkarları ile birleştirilmiş olan meşruiyet idaresinin yerini, yeni hakim sınıfların çıkarlarına en iyi cevap veren idare, burjuva cumhuriyeti almıştır. Bu idare, sözde bağımsız, gerçekte siyasi bakımdan emperyalizme yarı-bağımlı bir idaredir.

8. Kemalist diktatörlük, sözde demokratik, gerçekte askeri faşist bir diktatörlüktür.

9. "Kemalist Türkiye bile, git-tikçe daha çok bir yarı-sömürge ve gerici emperyalist dünyanın bir parçası haline gelerek nihayet kendini İngiliz-Fransız emperyalizminin kucağına atmak zorunda kalmıştır."

10. Kurtuluş Savaşı'nı takip eden yıllarda, devrimin baş düşmanını Kemalist iktidardır. O dönemde komünist hareketin görevi, hakim mevkiini kaybeden eski komprador burjuvaziye ve toprak ağaları kliğine karşı, Kemalistlerle ittifak değil (böyle bir ittifak zaten hiç bir zaman gerçekleşmemiştir), komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının bir başka kliğini temsil eden Kemalist iktidarı devirmek, yerine işçi sınıfı önderliğinde ve işçi-köylü temel ittifakına dayanan demokratik halk diktatörlüğünü kurma-tır." (İ. Kaypak-kaya-Bütün Yazılar. Sf: 119-120/Tufan Yayınları.)

TÜRKİYE HALKI GERÇEK BAYRAMINI DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ'Nİ ZAFERE ULAŞTIRARAK KUTLAYACAKTIR!

Tür hakim sınıfları her yıl Cumhuriyet'in ilan edilmesini büyük bayramlarla kutlar, ardı ardına demeçler verirler.

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının sözcüleri her yıl 29 Ekimlerde "Cumhuriyet" in erdemlerinden, "parlamentar demokratik rejim" in faziletlerinden dem vurur, "Cumhuriyet" in kurucusu anti-emperyalist M. Kemal' in kişiliğinin "ulu" luğundan bahsederler. Sahte anti-emperyalist demeçler verip, "milletçe birlik ve beraberlik" içinde olmamız" vs. üzerine nutuklar çekerler. Utanmadan yıllardır kanlarını, iliklerini sömürdükleri milyonlarca halka dönerek, "böyle bir rejim altında yaşadığımız için şükretmemiz gerek" tiğini söylerler.

Oyun belli, oyuncular bellidir. Türk hakim sınıfları için yapılması gereken bu oyunun içinde bulunduğumuz şartlara uydurulması, halkın yeni sözlerle aldatılmasıdır.

Yıllardır halka kan ağlatan, açlık ve sefalet içinde yüzdüren emperyalist uşağı komprador patronlar ve toprak ağaları ile onların sözcüleri bu kez de belki farklı sözler söyleyecek, ama hepsi bu "Cumhuriyet devleti" nin elbirliği ile korunması; bu "demokratik düzen" in devam ettirilmesi konusunda birleşecekler... Hep birlikte bize bu çağrılarını yapacaklar.

Nedir hakim sınıfların bizlere dört elle sarılmamızı öğütlediği "Cumhuriyet devleti"? Halkın mevcut düzeni savunup, devam ettirmekte çıkarı nedir? Bu düzen kimin hizmetinde; kimin düzenidir?

İşte hakim sınıflar ve onların uşakları yıllardır halkın bu soruları kendi kendine sormalarını engellemeye; sahte vaat ve propagandalarla halkın gerçekleri görmesini önlemeye çalışmıştır.

Fakat bütün baskı, zulüm ve engellemelere rağmen hak artık kendisine bu soruları sormaktadır. Halkın bilincindeki bu gelişimi hiçbir karşı devrimci ve oportünist çaba engelleyememektedir.

Artık sahte sözler, "vatan-millet" nutukları para etmiyor! Gerçekler gün geçtikçe ortaya çıkmakta, halkımızın halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesi gelişmektedir.

Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden halkı 55 yıldır adına "hür parlamenter demokratik rejim" denilen bu düzende sömürülmede, ezilip gadre uğramaktadır. En doğal hakları için mücadeleye girişen halk; grevci işçiler, toprak isteyen köylüler, demokratik hakları gaspedilen öğrenci ve memurlar karşılarında bu Cumhuriyet'in ordusunu, polisini resmi ve sivil faşist güçlerini buluyorlar. Faşist diktatörlük halkın her mücadelesini kan ve ateşle bastırmaya çalışıyor.

Hakim sınıfların sahte sözlerinin tersine halkın bu düzeni savunmakta hangi çıkarı vardır? Bu düzen emperyalistlerin uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının düze

nidir. Halkın çıkan komprador patron-ağa düzeninin savunulmasında değil; bu düzenin yerle bir edilerek Demokratik Halk İktidarının kurulmasındadır.

Hakim sınıflar bizlere bu düzenin "demokratik rejim" düzeni olduğunu söylemekte; demokrasi isteyenlerin bu düzeni savunup korumaları gerektiğini belirtmektedir.

Hakim sınıflar hangi "demokrasi" den bahsediyorlar?

Halk için Cumhuriyet, faşist diktatörlüğün "Demokles" in kılıcı" gibi başının üstünde sallanıp durması demektir. Cumhuriyet tarihi faşist diktatörlüğün halka zulmetme tarihidir. Ülkemizde Cum-

huriyet'in ilanından bu yana burjuva anlamda bir demokrasi bile yaşanılmamış; halk ancak zorlu mücadelelerle çeşitli haklarını yasal hale getirebilmiştir. Ama bugün bu hakları bile kullanmak ancak, halkın yeniden mücadeleye girişmesiyle mümkün olmaktadır. Faşist diktatörlük halkın bütün haklarını biranda gaspedebilme durumundadır.

Hakim sınıflar seçimlerin, partilerin, parlamentonun vs. bu "demokratik rejim" in vazgeçilmez unsurları olduğunu söylemekte, bunları Türkiye'de demokrasi olduğunun kanıtı olarak göstermektedirler.

Halkın, işçi sınıfının değil örgütlenme özgürlüğü fikir özgürlüğünün bile olmadığı şartlarda seçimler hangi demokrasinin ölçütü olabilir? Halka yıllardır şu ya da bu hakim sınıf partisine oy kulanma "Özgürlüğü"nden başka bir "hak" (!) tanınmamıştır. Halk düşmanı faşist partiler çeşitli sahte vaatlerle halka yalan söylemekten, hakim sınıfların çıkarlarını savunmaktan başka bir iş yapmamışlardır.

Parlamento ise, başından beri faşizmin bir süsü, faşist diktatörlüğün göstermelik bir kurumu olma görevini yerine getirmiştir. Ancak hakim sınıf partilerinin yararlanabildiği bu kurum halkı ve dünya demokratik kamu oyunu aldatma aracıdır.

Hakim sınıfların hergün defalarca tekrarladıkları "özgürlük" ve "demokrasi" sözleri artık para etmemektedir. Bütün dünya halkları gibi çeşitli milliyetlerden halkımız da hakim sınıfların faşist yüzlerinin kılıfı olarak kullandıkları "özgürlük" ve "demokrasi" sözlerinin ne anlama geldiğini kavramaktadır. Bu, hakim sınıfların halkı ezme, halkı katletme, sömürme "özgürlüğü"dür. Bu "demokrasi", halk için faşist bir diktatörlük, komprador burjuvazi ve

toprak ağaları için bir demokrasi-dir.

Bu düzenin sahibi olan hakim sınıflar her yıl 29 Ekimlerde Cumhuriyetin ilanını kutlarken, ülkeden emperyalistlerin kovulduğunu; padişahlığın kaldırıldığını, böylece ülkeye bağımsızlık ve demokrasinin kazandırıldığını söylüyorlar.

Gerçekte ise ülkemiz bir yanda emperyalist boyunduruğun, öte yanda da ortaçağ karanlığının altındadır. Türkiye halkı yıllardır bu yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapı üzerine yerleşmiş olan komprador patron-ağa düzeninin zulmü altında ezilmektedir.

Türkiye Halkının önünde iki yol vardır: Ya emperyalist boyunduruk ve ortaçağ karanlığı altında yaşayıp, komprador patron-ağa düzeninin devamına göz yummak. Ya da emperyalist boyunduruğu parçalayıp, komprador patron-ağa düzenini yerle bir etmek; bağımsızlık ve halk demokrasisini sağlayarak Demokratik Halk İktidarını kurmak; Büyük Ekim Devriminin izinde gitmek!

Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden halkının bu düzenin savunulmasında hiçbir menfaati yoktur. Bu düzenin yıkılıp Demokratik halk Devriminin başarılmasında ise sonsuz menfaatları vardır. İşte bu yüzden Türkiye halkı, işçi sınıfının Marksist-Leninist partisi önderliğinde devrim mücadelesine hız verecek, komprador patron-ağa düzenini yerle bir edecektir.

Türkiye, mutlaka yıllardır halka kan ağlatan faşist zulmün hükmü sürdüğü bir ülke olmaktan çıkacak, bağımsız ve demokratik bir ülke olacaktır. Türkiye halkı zafere Lenin'in, Stalin'in önderliğindeki Büyük Ekim Devrimi'nin açtığı ışıqlı yoldan ilerleyerek kavuşacaktır.

PARTİZAN